

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἔν Ἀθήναις
Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθ. 11 Β, παρὰ τὰ Χαυτεῖα

Περίοδος Β'.—Τόμ. 8ος

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 1 Δεκεμβρίου 1901

Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 48

Ο ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ ΟΡΕΝΟΚΟΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'. (Συνέχεια.)

ΣΑΝΤΑ-ΖΟΥΑΝΑ

Τὸ πρόσωπον τοῦ Ἱεραποστόλου ἐκαλύφθη ἀπὸ ἐξαφνικὴν ὠχρότητα, καὶ πρὸς στιγμὴν τὰ βλέφαρά του ἐκλείσθησαν.

Ἐλαβεν ἔπειτα τὸν μικρὸν Ἰνδὸν ἀπὸ τὴν χεῖρα, τὸν εἴλκυσε πλησίον του, καὶ ἀτενίζων αὐτόν :

— Πέ μου ὅ,τι ξεύρεις ! ἐπρόφερε διὰ φωνῆς, τὴν ὁποίαν ἀκουσία συγκίνησις ἔκαμνε νὰ τρέμη.

Ὁ Γκόμος ὑπέλαβεν :

— Ἐδῶ καὶ τέσσαρες ἡμέρες, ἓνας ἄνθρωπος ἐμβῆκε ἐστὶ καλύβι μας... ἐκεῖ-πέρα, κοντὰ ἐστὶν Ὁρενόκο... Μᾶς ρώτησε ποῦ βρίσκονται οἱ Κουίβαι καὶ μας παρεκάλεσε νὰ του δείξωμε τὸ δρόμο... Ἦταν ὁ ἴδιος ἄνθρωπος που κατέστρεψε τὸ χωριὸ μας Σάν-Σαλβατώρ, καὶ που ἐσκότωσε τὴ μητέρα μου... Ὁ πατέρας μου ἀρνήθηκε... καὶ ἐκεῖνος μὲ τὸ ριβόλβερ του τὸν σκοτόνει...

— Τὸν ἐσκότωσε ! ἐψιθύρισε ὁ μοναχὸς Ἀγγελος.

— Ναί... ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος... ὁ Ἀλφανίξ.

— Ὁ Ἀλφανίξ !... καὶ ἀπὸ ποῦ ἤρχετο αὐτὸς ὁ κακούργος ; ἠρώτησεν ὁ Πάτερ Ἐπεράντης.

— Ἀπὸ τὸν Ἅγιον-Φερνάνδον.

— Καὶ πῶς ἐταξείδευσε ἐστὶν Ὁρενόκο ;

— Ἐκαμνε τὸν ναυτὴς ἓνα ἀπὸ τὰ δυὸ καίκια που ἔφερναν τοὺς ταξειδιῶτες... μὲ τὸ ὄνομα Ζορρές...

— Καὶ εἶπες, ὅτι οἱ ταξειδιῶται αὐτοὶ εἶνε Γάλλοι ;

— Μάλιστα... Γάλλοι, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ προχωρήσουν παραπάνω ἀπὸ τὸν Τορρίδα... Ἄφησαν τὰ καίκια ἐστὶ ποτάμι καὶ ἓνας ἀπὸ αὐτούς, ὁ ἀρχηγός, μαζὶ μὲ τὸν καπετάνιο, μὲ βρῆκαν ἐστὶ δάσος, κον-

τὰ ἐστὶ πτόμα τοῦ πτερά μου... Μ' ἐλυπήθηκαν... μ' ἐπῆραν... ἐθαψαν τὸν πατέρα μου... Ἐπειτα μοῦ ἐπρότειναν νὰ τοὺς φέρω ἐστὶ Σάντα-Ζουάνα... Ἐξέκινήταμε... καὶ προχθὲς ἐφθάσαμε ἐστὶ πέραμα Φρασκαῆς. Ἐκεῖ μᾶς ἐρρίχτηκαν οἱ Κουίβαι καὶ μᾶς ἐπίασαν... — Ἐπειτα ;... ἠρώτησεν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης.

— Ἐπειτα... οἱ Κουίβαι μᾶς ἐπῆραν καὶ μᾶς ἐπῆγαν κατὰ τὴ Σιέρρα... Μόλις σήμερα τὸ πρῶτ' κατώρθωσα νὰ τοὺς φύγω.

Ὁ Ἱεραπόστολος ἤκουε τὸν μικρὸν Ἰνδὸν μετὰ μεγάλης προσοχῆς. Καὶ αἱ συνεχεῖς ἀστραπαὶ τῶν ὀφθαλμῶν του ἐμαρτύρουν πόσῃν ἠσθάνετο ὀργὴν κατὰ τῶν κακούργων ἐκείνων.

— Εἶπες λοιπόν, παιδί μου, ἠρώτησε διὰ τρίτην φοράν, ὅτι οἱ ταξειδιῶται αὐτοὶ εἶνε Γάλλοι ;

— Μάλιστα, Αἰ-δεσιμώτατε.

— Καὶ πόσοι εἶνε ;

— Τέσσαρες.

— Καὶ ἔχουν μαζί τους ;...

— Τὸν καπετάνιο ποῦ σας εἶπα, ἓνα Βανίδαν ποῦ τον λέγουν Βαλδέξ, καὶ δύο ναῦτες που σηκώνουν τὰ πράγματα.

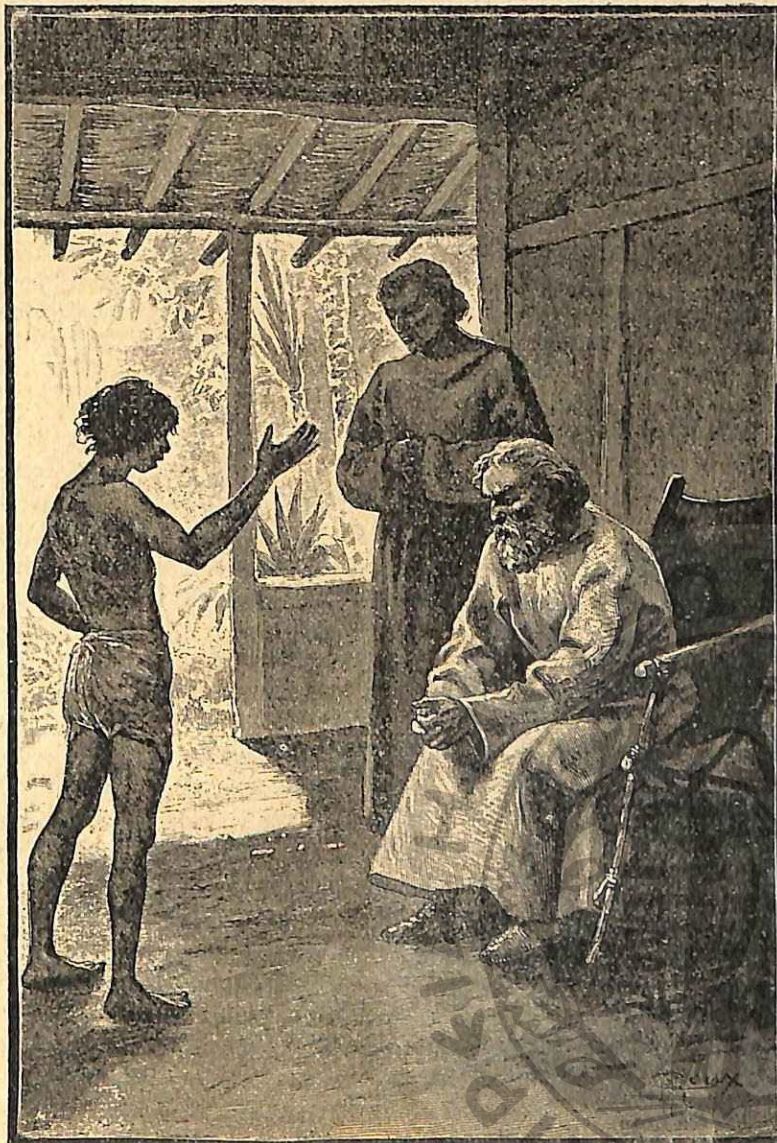
— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔρχονται ;

— Ἀπὸ τὴ Βολιβάρη. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔφυγαν ἐδῶ καὶ δύο μῆνες καὶ ἐπῆγαν ἐστὶν Ἅγιον Φερνάνδο, γιὰ νὰ ταξείδευσουν ἐστὶν ποταμό, ὡς τὴ Σιέρρα-Παρίμα.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, βυθισθεὶς εἰς σκέψεις, ἔμεινε σιωπῶν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Ἐπειτα ἠρώτησεν.

— Ἀνέφερες ἓναν ἀρχηγό, Γκόμο... Λοιπὸν ἡ συντροφία ἔχει καὶ ἀρχηγό ;

— Μάλιστα, ἓναν ἀπὸ τοὺς ταξειδιῶτες.

« Παῦλος Κερμῶρ ;... ἐψιθύριτεν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης... Αὐτὸ εἶνε τὸ ὄμα' του ; » (Σελ. 382, στήλ. α'.)

— Πῶς ὀνομάζεται;
— Ἰάκωβος Ἑλλῶν.
— Ἐχει σύντροφον; ...
— Μάλιστα... ἕναν που ὀνομάζεται Πατέρν, καὶ που μαζεύει ἀγριόχορτα ...
— Καὶ οἱ ἄλλοι δύο ποῖτοι εἶνε;
— Πρῶτον εἶνε ἕνας νέος πού μου ἔδειξε μεγάλη φιλία καὶ πού τον ἀγαπῶ πολὺ ...

Καὶ τὸ πρόσωπον τοῦ Γκόμου ἐξέφρασε τὴν ζωηρότεραν εὐγνωμοσύνην.

— Ὁ νέος αὐτός, προσέθεσεν, ὀνομάζεται Παῦλος Κερμῶρ.

Ἀκούσας τὸ ὄνομα τοῦτο, ὁ Ἱεραπόστολος ἀνεσκήρτησε, καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου του ἐμαρτύρησεν ὑψίστην κατὰ πλῆξιν.

— Παῦλος Κερμῶρ; ... ἐψιθύρισε ... Αὐτὸ εἶνε τὸν ὄνομά του;

— Μάλιστα... Παῦλος Κερμῶρ.

Καὶ ὁ νέος αὐτός, εἶπες, ἤλθεν ἀπὸ τὴν Γαλλίαν μαζὶ με τοὺς κυρίους Ἑλλῶν καὶ Πατέρν;

— Ὁχι, Αἰδεσιμώτατε. Καθὼς μοῦ διηγήθηκε ὁ φίλος μου Παῦλος, τοὺς ἀπάντησε εἰς τὸν δρόμο, ἐστὶν Οὐδάρνα ...

— Καὶ ἐπῆγαν μαζὶ εἰς τὸν Ἅγιον Φερνάνδον;

— Μάλιστα... καὶ ἀπὸ ἐκεῖ ἐξεκίνησαν μαζὶ γιὰ τὴ Σάντα-Ζουάνα.

— Καὶ τί κάμνει αὐτός ὁ νέος; ...

— Γυρεύει τὸν πατέρα του ...

— Τὸν πατέρα του; ... Τὸν πατέρα του, εἶπες;

— Μάλιστα... τὸν συνταγματάρχην Κερμῶρ.

— Τὸν συνταγματάρχην Κερμῶρ! ἀνέκραξεν ὁ Ἱεραπόστολος.

Ὅποιός τον ἔβλεπε τὴν στιγμὴν ἐκεῖ νην, θὰ παρετήρει ὅτι ἡ μεγάλη κατὰ πλῆξιν, τὴν ὁποῖαν ἐξεδήλωσε πρῶτα, μετεβλήθη εἰς βαθυτάτην συγκίνησιν. Ἡ γέρθη καὶ ἤρχισε νὰ διασκελιζῇ τὴν αἰλουσαν, τεταραγμένον. Ἐπειτα, καταβάλων μεγάλην προσπάθειαν διὰ νὰ συγκαλύψῃ τὴν ταραχὴν του, ἐφάνη ἡρεμώτερος καὶ ἤρχισε πάλιν τὰς ἐρωτήσεις του.

— Καὶ διατί, ἠρώτησε τὸν Γκόμον, διατί ὁ Παῦλος Κερμῶρ ἤρχετο εἰς τὴν Σάντα Ζουάνα;

— Με τὴν ἐλπίδα νὰ μάθῃ τίποτε βέβαιον γιὰ τὸν πατέρα του, καὶ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ ὑπάγῃ νὰ τον εὕρῃ ἀπῆντησεν ὁ Γκόμος.

— Ὡστε δὲν ἤξεύρει ποῦ εὐρίσκεται;

— Ὁχι... Εἶνε δεκατέσσερα χρόνια τώρα, ποῦ ὁ συνταγματάρχης ἔφυγε ἀπὸ τὴ Γαλλία καὶ ἤλθε ἐστὶν Βενεζουέλα, ὁ γυῖός του ὅμως δὲν ξέρει ποῦ βρίσκεται...

— Ὁ υἱός του... ὁ υἱός του!... ἐψιθύριζεν ὁ Ἱεραπόστολος, φέρων τὴν χεῖρα ἐπὶ τὸν μετώπου, ὡς διὰ νὰ συγκεντρώσῃ τὰς ἀναμνήσεις του.

Καὶ τότε, ἀποταθείς πρὸς τὸν Γκόμον:

— Καὶ ἔφυγε λοιπὸν μόνος ὁ υἱὸς αὐ-

τός... μόνος γιὰ τόσο μεγάλο ταξίδι;

— Ὁχι.

— Ποῖός τον συνοδεύει;

— Ἐνας γέρος, ἀπόμαχος.

— Ἀπόμαχος;

— Μάλιστα... ὁ λοχίας Μαρσιάλης.

— Ὁ λοχίας Μαρσιάλης! ἐπανελάθεν ὁ Ἱεραπόστολος.

Καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν, ἂν δὲν τον ἐκρατοῦσεν ὁ μοναχὸς Ἀγγέλως, θὰ ἐπιπτεν ὡς κεραυνόπληκτος ἐπὶ τοῦ πατώματος τοῦ δωματίου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ'.

ΠΡΟΣ ΒΟΗΘΕΙΑΝ

Ἐπρεπε νὰ δοθῇ βοήθεια εἰς τοὺς Γάλλους ἐκείνους, τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Κουίθων. Περὶ τοῦτου οὐδεὶς ἐχώρει διασταγμὸς μετὰ τὴν διήγησιν τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ.

Ὁ Ἱεραπόστολος λοιπὸν θὰ ἐξεκίνησεν τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν, ἂν ἐγνώριζε μόνον ποῖαν διεύθυνσιν ἔπρεπε νὰ λάβῃ.

Τοῦντι, ποῦ εὐρίσκετο τώρα ὁ Ἀλφανίξ; ... Εἰς τὸ πέραμα Φρασκαῆς; ... Ὁχι! ὁ Γκόμος εἶπεν, ὅτι ἔφυγεν ἐκεῖθεν τὴν ἐπάρειον τῆς αἰχμαλωσίας. Ἀλλ' ὡς τε τὸ συμφύρον τοῦ ἀρχιλιχοῦ ἦτο νὰ πομακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Σάντα-Ζουάνα, νὰ χωθῇ εἰς τὰ δάση τῆς Σιέρρας, ἴσως μάλιστα καὶ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν Ὀρενόκον, παρὰ τὸ στόμιον τοῦ ρίου Τορρίδα, διὰ νὰ συλλάβῃ τοὺς ναύτας καὶ τὰ πλοίαρια.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐσκέφθη ὅτι πρὸ τῆς ἐκστρατείας, μίαν ἀνίχνευσις ἦτο ἀπαραίτητος.

Τὴν ἑκτὴν ὥραν, δύο Ἰνδοὶ ἔπνευσαν καὶ διηυθύνθησαν πρὸς τὸ πέραμα Φρασκαῆς.

Μετὰ τρεῖς ὥρας, οἱ ἱππεῖς αὐτοὶ ἐπέστρεψαν, μὴ εὐρόντες οὐδὲν ἔγνος Κουίθων.

Ὁ Ἀλφανίξ καὶ ἡ συμμορία του διηλθον ἄρᾳ γε τὸν Τορρίδαν διὰ νὰ διασχίσουν τὰ πρὸς δυσμὰς δάση, ἢ μήπως κατήρχοντο πρὸς τὴν Σιέρραν Παρίμαν, διὰ τῆς ἀριστερᾶς ὁχθῆς, διὰ νὰ φθάσουν οὕτω εἰς τὸ βουνὸν Μωνουάρ;

Δὲν ἤξευραν, ἀλλ' ἔπρεπεν ἐξάπαντος νὰ το μάθουν.

Δύο ἄλλοι Ἰνδοὶ ἀπεστάλησαν, με διαταγὴν νὰνεχνεύσουν τὴν πεδιάδα πρὸς τὸ μέρος τῶν πηγῶν τοῦ Ὀρενόκου, διότι πολὺ πιθανὸν νὰ κατήλθον ὁ Ἀλφανίξ κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν ποταμὸν.

Τὴν αὐγὴν, οἱ δύο οὗτοι Ἰνδοὶ ἐπα- νῆλθον εἰς τὴν Σάντα-Ζουάνα, μετ' ἐρευνῆσιν εἰκοσιπέντε περίπου χιλιόμε- τρων. Καὶ δὲν ἀπῆντησαν μὲν τοὺς Κουί- θας, ἔμαθαν ὅμως ἀπὸ μερικὸς Ἰνδοὺς Μπράβους, τοὺς ὁποίους συνήντησαν καθ' ὅδον, ὅτι ἡ ληστοσυμμορία διηυθύνετο πρὸς τὴν Σιέρραν Παρίμαν. Ἐκεῖ λοι- πὸν ἔπρεπε νὰ ὑπάγουν νὰ πολεμήσουν τὸν Ἀλφανίξ, καὶ, με τὴν βοήθειαν τοῦ

Θεοῦ, νὰπαλλάξουν τέλος τὴν χώραν ἀπὸ τὴν μάστιγα τῶν κακούργων.

Ὁ ἥλιος πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀνατελεῖν, ὅταν ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐξεκίνησεν ἀπὸ τὴν Μονήν, ἐπὶ κεφαλῇς τοῦ στρα- τεύματός του. Ἦσαν ἑκατὸν Γουαχαρί- βοι, εἰδικῶς γυμνασμένοι εἰς τὸν χειρι- σμὸν τῶν νέων ὀπλῶν, καὶ οἱ γενναῖοι αὐτοὶ στρατιῶται ἐγνώριζαν ὅτι βαδί- ζουν ἐναντίον τῶν Κουίθων, τῶν παλαιῶν τῶν ἐχθρῶν, ὅχι ἀπλῶς διὰ νὰ τοὺς δια- σκορπίσουν, ἀλλὰ διὰ νὰ τοὺς ἐξοντώ- σουν μέχρις ἐνός.

Περὶ τοὺς εἰκοσιν ἐκ τῶν Ἰνδῶν τού- κων ἦσαν ἑριπποὶ καὶ συνώδεον μερικὰ ἀμάξια, τὰ ὁποῖα ἔφεραν ζωτροφίας, ἀρκετὰς δι' ὀλίγας ἡμέρας.

Ἡ πολίχνη ἔμεινεν ὑπὸ τὴν διεύθυ- σιν τοῦ μοναχοῦ Ἀγγέλου, ὁ ὁποῖος ὤ- φειλε διὰ δρομέων, ἐφ' ὅσον ἦτο τοῦτο δυνατόν, νὰ εὐρίσκειται εἰς ἐπικοινωνίαν με τὸ μικρὸν στράτευμα.

Ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης, ἑριππος, εἶχε περιβληθῇ ἐνδυμασίαν καταλληλοτέραν πρὸς ἐκστρατείαν ἀπὸ τὸ ράσον τοῦ μονα- χοῦ. Κράνος ἐξ ὑδάματος ἐκάλυπτε τὴν κεφαλὴν του· με ὑψηλὰ ὑποδήματα ἐπά- τει εἰς τοὺς ἀναβολεῖς· μία καραμδίνα δίκανη ἐκρέματο εἰς τὸ ἐρίπιόν του· ἐν περιστροφῇ εὐρίσκετο εἰς τὴν ζώνην του.

Ἐπρωχῶρι σιωπηλὸς καὶ σύννους, κατεχόμενος ὑπὸ ἀπεριγράπτου ψυχικοῦ τάλου, τὸν ὁποῖον μετὰ κόπου προσεπάθει νὰ κρύπτῃ. Αἱ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας ἔλαβε παρὰ τοῦ μικροῦ Ἰνδοῦ, συνεχέον- το εἰς τὸ πνεῦμά του. Ὡμοῖαξ μετ' τυ- φλόν, εἰς τὸν ὁποῖον ἀποδίδουν τὸ φῶς, καὶ ὁ ὁποῖος ἐξεσυνείθισεν νὰ βλέπῃ.

Ἀπὸ τὴν Σάντα-Ζουάνα, τὸ στρά- τευμα ἐτράπη πλαγίως πρὸς τὰ νοτιοα- νατολικὰ, διασχίζον πεδιάδα δενδρόφυ- τον. Οἱ Ἰνδοὶ, συνεπιθιμένοι εἰς τὴν πεζοπορίαν, ἐβάδιζαν με βῆμα ταχύ, ὡ- στε οἱ πεζοὶ δὲν ὑπελείποντο σχεδὸν τῶν ἱππέων. Τὸ ἔδαφος, ἐλαφρῶς κατωφερές, ἀνέβαινε μόνον παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Σιέρρας-Παρίμας. Τὰ ἔλη, ἀπεξηραμένα τώρα ἐνεκα τοῦ καύσωνος, παρεῖχον ἐπιφάνειαν ἀρκετὰ στερεάν, ὥστε τὸ στράτευμα ἠδύνατο νὰ διέρχεται δι' αὐ- τῶν, χωρὶς νὰ τα παρακάμπτῃ.

Ὁ δρόμος ἐσχημάτιζεν ὀξείαν γωνίαν με ἐκείνον, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἀκολουθήσῃ ὁ Γκόμος, ὁδηγῶν τῶν Ἑλλῶν καὶ τοὺς συντρόφους του. Ἦτο ἡ συντομωτέρα ὁδὸς μετὰ τὴν Σάντα Ζουάνας καὶ Παρί- μας. Ἀπὸ νοπὰ τίνα ἔγνη, ἐφαίνετο ὅτι εἶχε διελθῇ δι' αὐτῆς πρὸ ὀλίγων ἡμε- Ͼν πολυάριθμος ὄμιλος.

Οἱ Γουαχαρίβοι λοιπὸν ἀπεμακρύνοντο ἀπὸ τὸν Τορρίδαν. Εἰς τὸν δρόμον των, συνήντων μικρὰ παραποτάμια τῆς ἀρι- στερᾶς ὁχθῆς· ἀλλ' ἦσαν ὅλως διόλου ξη- Ͼ, καὶ ἡ διάδοσις των δὲν παρεῖχε καμ- μίαν δυσκολίαν.

Μετὰ στάθμευσιν ἡμισείας ὥρας, περὶ τὴν μεσημβρίαν, τὸ στράτευμα ἐξεκίνησε πάλιν καὶ ἀνέπτυξε τόσην ταχύτητα, ὥ- στε περὶ τὴν πέμπτην ὥραν εὐρέθη παρὰ τοὺς πρόποδας τῆς Παρίμας, ὅχι μακρὰν τοῦ βουνοῦ, τὸ ὁποῖον ὁ Σαρφρανζὼν ἐδά- πτισε με τὸ ὄνομα τοῦ Φερδινάνδου Λεσσέψ.

Τέφραι ψυχραὶ, ὑπολείμματα φαγῆ- τῶν, χόρτα καταπατημένα, καὶ ἄλλα τοιαῦτα τεκμήρια, ἐφανερώσαν ὅτι ἄν- θρωποι εἶχον διανυκτερεύσῃ ἐκεῖ προφά- νως. Οὐδεμία λοιπὸν ἀμφιβολία, ὅτι οἱ λησταὶ τοῦ Ἀλφανίξ, — καὶ μετ' αὐτῶν οἱ αἰχμαλῶται, — εἶχον διευθυνθῇ πρὸς τὸν ποταμὸν.

Ἐκεῖ ἀνεπαύθησαν μίαν ὥραν, διὰ νὰ βοσκῇσιν καὶ τὰ ἄλογα. Κατὰ τὸ διάστη- μα τοῦτο, ὁ Πάτερ Ἐσπεράντης ἐπλανᾶ- το μόνος, βυθισμένος εἰς τὰς σκέψεις του.

— Ὁ λοχίας Μαρσιάλης... ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· ὁ λοχίας ἐδῶ... ἐρχόμενος εἰς τὴν Σάντα-Ζουάνα...

Ἐπειτα ἐσκέπτετο τὸν Παῦλον Κερ- μῶρ... Ποῖος νὰ ἦτο αὐτός ὁ νέος, ὁ ἀναζητῶν τὸν πατέρα του; ...

Ὁ συνταγματάρχης δὲν εἶχεν υἱόν... Ὁχι... ὁ Γκόμος ἠπατήθη... Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ὑπῆρχαν ἐκεῖ Γάλ- λοι αἰχμαλῶται... συμπολεῖται, τοὺς ὁ- ποίους ὤφειλε νὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὸς χεῖ- Ͼς τῶν Κουίθων...

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΚΑΘΗΚΟΝΤΑ

Ἀγαπητοί μου,

ἸΑΝ ἀπὸ αὐτὰς τὰς ἡμέρας, αἱ Ἀθῆναι ἐξύ- πνησαν λευκο- στεφεῖς. Αἱ κο- ρυφαὶ τῶν πέ- ριξ βουνῶν ἤ- σαν χιονισμέ- ναι. Ἦτο τὸ πρῶτον χιόνι, ἡ πρώτη ἐκβολὴ τοῦ χειμῶνος, ἡ πρώτη παγωμένη πνοὴ τοῦ βορρᾶ. Αἱ καλαὶ οἰ- κοδόσονται ἐθεώρησαν ὡς πρῶτον καθῆ- κόν των νὰνάψουν τὰς ἐστίας καὶ τὰς θερμάστρας, τὰς ὁποίας εἶχον ἐτοιμούς, καὶ νὰ ἐφωδιάσουν ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰο- γενείας με μίαν ἀλλαξιὰν ἀπὸ τὰ βα- ρύτερα μάλλινα φορέματα. Ἐννοεῖται ὅτι δὲν ἔλειψαν καὶ τὰ θερμαντικά, μετὰ τῶν ὁποίων τὸ τεῖον, τὸ ἀντικαταστήσαν τὸ πατροπαράδοτον φασκόμηλον, κατέχει πλέον τὴν πρώτην θέσιν.

Ἐτυχὲς νὰ παρευρεθῶ εἰς τὴν πρώτην χειμερινὴν συγκέντρωσιν μιᾶς ἀθηναί-

κῆς οἰκογενείας, ἡ ὁποία ἐγινε τὴν ὥ- ραν τοῦ περιπάτου, διότι κανεῖς, οὔτε ἀπὸ τοὺς μεγάλους οὔτε ἀπὸ τοὺς μι- κροῦς, δὲν ἀπεφάσιζε νὰ ἐπιχειρήσῃ πε- ρίπατον με τὸσον ἄθλιον καιρὸν. Καὶ πλη- σίον τῆς ἀναμμένης ἐστίας, περίξ τῆς τραπέζης, τῆς ὁποίας τὸ κέντρον κατεῖ- χε τὸ λάμπρον καὶ ἀχνίζον σαμὸ βάρι, ἐκάθισαν ὅλα τὰ μέλη τῆς εὐτυχῆς οἰ- κογενείας, καὶ μετ' αὐτῶν δύο φίλοι, ἐκ τῶν οἰκείων. Ἀλλὰ τὴν πλειονοψηφίαν ἀπετέλουν τὰ παιδιά, διότι ἡ οἰκογένεια αὕτῃ ἀριθμεῖ πέντε νέους βλαστοὺς, ἀπὸ δεκαεπτά μέχρι δώδεκα ἐτῶν. Καὶ ἐπει- δὴ τὴν συνομιλίαν κανονίζει συνήθως ἡ πλειονοψηφία, τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο δὲν ἐθίζαμεν οὔτε τὴν πολιτικὴν, οὔτε τὴν φιλολογίαν, οὔτε τὸ θέατρον. Ἐπρωτι- μούσαμεν θέματα, τὰ ὁποῖα ἐνδιαφέρουν τὰ παιδιά, ἢ διεσκεδάζομεν ἀκούοντας τὰ παιδιά νὰ ὁμιλοῦν.

Φυσικὰ ὠμιλήσαμεν διὰ τὸν χειμῶνα. Ἦτο τὸ ἐπικαιρότερον θέμα διὰ τὴν πρῶ- τὴν ἐκείνην ἡμέραν τοῦ ψύχους. Τὰ παιδιά ἐφαίνοντο κατενθουσιασμένα.

— Πῶς μᾶρσει ὁ χειμῶν! ἔλεγεν ἡ ξανθὴ Ἑλενίτσα. Ἀνάβει κανεῖς τὸ τζάκι, ἀνάβει τὸ σαμὸβάρι, καὶ εἶνε μιά χαρά... Ἄν χιονίξῃ μάλιστα ἔξω, ἀκό- μη καλλίτερα.

— Ναί, ναί, νὰ χιονίξῃ εἶνε ὥραϊα! ἀνεφώνησεν ὁ Τάκης, καὶ λυποῦμαι ποῦ τὸ χιόνι δὲν κατέβηκε ἀκόμη ἀπὸ τὰ βουνά.

Ἐννοια σου, γιατί θὰ χιονίσῃ καὶ ἔσας Ἀθῆνας! εἶπεν ἡ μικρούλα ἡ Κάκια. Καὶ τότε θάνεθούμε πάλι ἐστὶν ταράτσα καὶ θὰ πετροβολοῦμε τὸν κόσμον με βώλους ἀπὸ χιόνι... Θυμᾶστε πέρουν; — Αὐτὸ εἶνε κακό, εἶπεν ὁ πατέρας, κρύπτων ὑπὸ τοὺς μύστακας του ἕν μει- διάμα.

— Δὲν εἶνε κακό, μπαμπά, γιατί οἱ βῶλοι ἀπὸ χιόνι δὲν πονοῦν καθόλου, ἀντίπεν ἡ Κάκια. Μερικοὶ βάζουν μέσα καὶ πετρίτσες· ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε κακό...

— Ἐπειτα, τὸν χειμῶνα εἶνε ὅλες ἡ γιορτές, παρετήρησεν ὁ Γεώργιος· χοροί, διασκεδάσεις, φαγιά, γλυκίσματα, μπου- κέτα, δῶρα...

— Ἀλήθεια, ὁ χειμῶνας ἔχει τὴν Πρωτοχρονιά με τὰ δῶρα καὶ με τὰς βασιλόπητας...

— Καὶ τὰ Χριστούγεννα! ἐξέφώνη- σεν ἡ Κάκια.

— Ἐλησμονήσατε τὸ καλλίτερον, τὲς Ἀποκρῆς! εἶπε σοφράωτα ὁ Ἀλέκος.

Καὶ ἐξηκολούθησαν τὰ παιδιά νὰπα- ριθμοῦν τὰς τέρψεις καὶ τὰς διασκεδάσεις τοῦ χειμῶνος, ποικίλοντα τὴν ἀπαρίθμη- σιν με ἀπρόοπτους παρατηρήσεις, με ἀ- νέκδοτα, με ἀναμνήσεις. Ἡ εὐθυμία εἶχε κορυφωθῇ ἐνῶπιον τῆς μαγευτικῆς ὁ- πτασίας τοῦ ἐρχομένου Χειμῶνος με τὰ τόσα του θυμάσια...

Ἐξαφνα ἀντήχησεν ἡ σοβαρὰ φωνὴ τοῦ πατέρα:

— Μὰ καλὰ, ὦλω γιὰ διασκεδάσεις θὰ λέτε; Μόνον αὐτὰς σας ὑπενθυμίζει ὁ χειμῶν; Τίποτε ἄλλο δὲν σας ἐμπνέει; Τὸν χειμῶνα δὲν ἔχετε ἄρᾳ γε καθῆ- κοντα; ...

— Πῶς δὲν ἔχομεν; ἀπήντησε πρῶ- τος ὁ Ἀλέκος. Κάθε ἐποχὴ ἔχει τὰ κα- θήκοντά της...

— Καὶ σὰν τί νὰ εἶνε τὰ χειμερινὰ καθήκοντα; ἠρώτησεν ὁ πατέρας.

Ἐγινε σιωπὴ. Τὰ παιδιά ἐσυλλογι- ζοντο. Εἰς τὰ εὐθυμα προσωπᾶκια διεχύ- θη ἀμέσως μία ὥραϊα σοβαρότης.

— Λοιπὸν; ... Τί λὲς ἐσύ, Ἑλε- νίτσα;

— Νομίζω, εἶπεν ἡ ξανθὴ Ἑλενίτσα, ὅτι τώρα τὸν χειμῶνα τὸ καθῆκόν μας εἶνε νὰ ντυνόμεθα ζεστά καὶ νὰ μὴν πα- ρατρῶμε, γιὰ νὰ μὴν ἀρρωστήσουμε.

— Καὶ νὰ μελετοῦμε, γιὰ νὰ πάρουμε καλὸ βαθμὸ εἰς τὰς ἐξετάσεις, προσέθε- σεν ὁ Γεώργιος.

— Ἐγὼ νομίζω ὅτι πρέπει νὰ πηγαί- νουμε ἐστὶν Ἐκκλησίᾳ, εἶπεν ἡ μικρούλα ἡ Κάκια καὶ νὰ βάζουμε ξύλα ἐστὶν τζά- κι, γιὰ νὰ μὴ σβύνη ποτέ.

— Καὶ ἐγὼ νομίζω, εἶπεν ὁ Τάκης, ὅτι τὸ κυριώτερον μας καθῆκον εἶνε νὰ ἐνθυμούμεθα τοὺς πτωχοὺς. Τώρα τὸν χειμῶνα οἱ πτωχοὶ ὑποφέρουν περισσότε- ρο. Καὶ ἴσα-ἴσα τὲς καλὲς ἡμέρες, ἐν ᾧ οἱ πλούσιοι χαίρουν καὶ διασκεδά- ζουν, αὐτοὶ οἱ κοκόμοιροι στεροῦνται καὶ λυποῦνται φρικτὰ... Γι' αὐτό, ὅσοι εἰμποροῦν, πρέπει νὰ τοὺς ἐνθυμοῦνται καὶ νὰ τοὺς ἀνακουφίσουν.

Ἀνωμολογήθη διὰ βοῆς ὅτι ὁ Τάκης ὠμίλησε καλλίτερα ἀπὸ ὅλους. Ἐχομεν καθῆκοντα πρὸς τὸν ἐαυτόν μας, καὶ τα ἐκπληροῦμεν, ἀρκεῖ νὰ ἡμεθα ὀλίγον ἐγώϊσταί· ἀλλ' ἔχομεν καὶ καθῆ- κοντα πρὸς τοὺς ἄλλους, ἀκόμη εὐγενέ- στερα, τὰ ὁποῖα διὰ νὰ ἐκπληρώσωμεν, πρέπει νὰ εἰμεθα φίλοι ἅλοι.

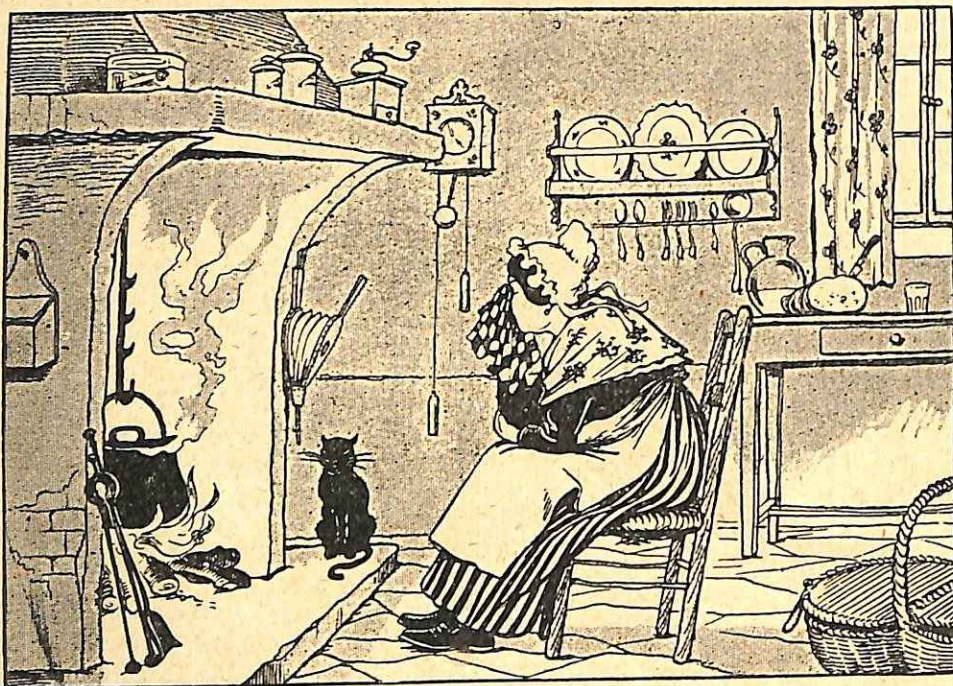
Ἐκ τούτων εἶνε τὸ πρὸς τοὺς πτωχοὺς κα- θῆκον, τὸ ὁποῖον οἱ εὐποροὶ, οἱ εὐτυχεῖς, οἱ δυνάμενοι τέλος πάντων, τώρα τὸν χειμῶνα πρέπει νὰ ἀισθάνωνται ζω- ηρότερον... Καὶ οἱ δυνάμενοι δὲν εἶνε μόνον οἱ ἐκατομμυριοῦχοι. Ἀρκεῖ νὰ αἰ- σθάνεται κανεὶς τὴν καλὴν διάθεσιν, καὶ πάντοτε, ὅσον μικρὸς καὶ ἂν εἶνε, ὅσον περιωρισμένα μέσα καὶ ἂν ἔχῃ, θὰ ἡμ- πορέσῃ νὰνακουφίσῃ μίαν δυστυχίαν καὶ νὰ προξενήσῃ μίαν χαράν. Καὶ τὴν χα- Ͼν αὕτην τὴν αἰσθάνεται ἐκκατονταπλα- σίως γλυκυτέραν ὁ εὐεργετῶν ἀπὸ τὸν εὐεργετούμενον. Μὴν ἀρνηθῇτε λοιπὸν τὸν ἑαυτὸν σας ἢ τὴν προσωπικὴν σας ἐργασίαν εἰς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ σας τὰς ζητήσουν ἐν ὀνόματι τῶν πτωχῶν!

Σὰς ἀσπάζομαι.

Ο ΛΑΧΑΝ'ΑΚΗΣ ΚΑΙ Η ΜΑΡΟΥΛΙΩ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ.

Εἰς τὸ σπίτι της, ἡ καλὴ γυναῖκα ἦταν ὀλομόναχη. Μόνον μιὰ μαύρη γάτα, σὰν τὴν Πίσσα τῆς Διαπλάσεως, τῆς ἔκαμνε συντροφιά, — μὰ τί συντροφιά μπορεῖ νὰ κάμῃ μιὰ γάτα.

Ἡ καλὴ γυναῖκα ἔβαλε τὸ λάχανο 'στὸ τσουκάλι γιὰ νὰ κάμῃ τὴ λαχανόσουπα. Ἐπειτὰ ἄρχισε νὰ κλαίγῃ καὶ νὰ λέγῃ :

— Συμφορά μου ! Γιατί νὰ εἶμαι ἔτσι ἔρημη καὶ μονάχη 'στὸ σπίτι μου ; Γιατί ὁ Θεὸς νὰ μὴ μου χαρίσῃ καὶ μένα παιδάκια, γιὰ νὰ παίζουν 'στὸ κατώφλι τῆς πόρτας μου καὶ νὰ κοιμούνται 'στὴν ἀγκαλιά μου ; Αὐτὰ καὶ ἄλλα ἔλεγε κλαίγωντας ἡ καλὴ γυναῖκα. Ποῦ νὰ ἤξευρε τί εἶχε μέσα 'στὸ τσουκάλι της !

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ

(Κατὰ τὴν ἰστένην τοῦ Λένδον τῶν Χριστιανῶν.)

Γιατί τὰ μάτια μ' εἶν' δακρυσμένα ;
Ἀπ' τὴ συγκίνησι εἶνε θολὰ.
Χίλια παιγνίδια, δές, κρεμασμένα
'Στὸ δένδρο που ὅλο φεγγυόλα !

Γιατί ἐκεῖνα 'δικά μου θάναε :
Τὸ ξεύρω ἀλήθεια, ξεύρω γιατί
Τῶπαν οἱ ἄγγελοι πού με φυλάνε
Κρυφὰ τὴ νύχτα, κρυφὰ 'σταυτί.

Κάποιος τα φρόντισε γιατί το ἔρει
Πόσο μ' ἀρέσκει, πῶς θὰ χαρῶ
Θεέ μου, φύλαγε τὸ χρυσὸ χέρι
Ποῦ μου τα ετοίμαζε τόσον καιρό.

Καὶ τῆς μητέρας μου καὶ τοῦ πατέρα
Κι' ὅλων τῶν θείων, καὶ τῆς γιαγιάς.
Καὶ νὰ μὴ δοῦνε ποτὲ μιὰ 'μέρα
Ποῦ νάχῃ πίκρες καὶ συννεφιά.

Καὶ μένα κάνε με καλὸ παιδάκι
Νάμαι καμάρων καὶ ἡ χαρά
Κι' ὅλο τὸ χρόνο... αἱ πιά λιγάκι
Νὰ κάνω ἄτακτα... γιὰ μιὰ φορά.

ΦΑΚ

Ο ΛΑΙΜΑΡΓΟΣ

Παιδιά, ἀκούσατε τί ἔπαθε μιὰ φορά ἓνας λαίμαργος... σκύλος, καὶ ἐπωφελήθητε.

Ὁ Ἀζὼρ ἀγαπῶσε πολὺ τὰ αὐγά. Μόλις ἤκουε νὰ κακαρίζῃ καμμία ὀρνίθα, χαρούμενος διὰ τὴν γέννησιν ὠραίου αὐγοῦ, ὁ Ἀζὼρ ἔτρεχεν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα, ἔσπρωχνε τὴν θύραν καὶ ἀνέβαινε εἰς τὸ καλάθι, ὅπου ἡ ὀρνίθα εἶχε γεννήσει.

Ἀρπάζε ζεστό-ζεστό τὸ αὐγόν, τὸ ἔσπαζε μὲ τὰ δόντια του καὶ τοῖς ἐκατάπινε μονομιᾶς, μαζὶ μὲ τὸ κέλυφος. Ἐπειτα ἔφευγε, πρὶν τὸν ἰδῇ κανεὶς, σείων τὴν οὐράν του.

Ἡ κυρία τοῦ ὀρνιθῶνος ἀπορούσε πολὺ κάθε βράδυ, πῶς δὲν εὑρίσκει πλέον αὐγά εἰς τὸ καλάθι. « Ἡ κόττες μου δὲν γεννοῦν πιά » ἐσυλλογίζετο. Καὶ διὰ νὰ τὰς κάμῃ νὰ γεννοῦν, ἔβαλε μέσα εἰς τὸ καλάθι ἓνα αὐγόν ψευτικόν, μαρμαρίνον.

Μετὰ μίαν ὥραν, ὁ Ἀζὼρ ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κακάρισμα... Ἐτρεξεν εἰς τὸ

καλάθι, εἶδε τὸ κατάσπρον αὐγόν, τὸ ὁποῖον τοῦ ἐφάνη φρεσκότατον, τὸ ἄρπαξεν ἀμέσως καὶ τὸ ἐδάγκασε δυνατὰ... Δυστυχισμένη Ἀζὼρ ! Ἐφυγεν ἀπὸ ἐκεῖ ξεφωνίζων, διότι εἶχε σπάσῃ τρία τοῦ δόντια.

Ὅμως, ἀντὶ νὰ τὸν λυπηθοῦν, τὸν ἐτιμώρησαν, διότι κανένας δὲν λυπεῖται τοὺς λαίμαργους.

Ο ΑΝΕΥΙΟΣ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'. (Συνέχεια)

— Τίνος εἶνε αὐτὰ τὰ ὠραῖα ἄλογα ; Ἀ! μήπως εἶνε τοῦ ἵππου Δ' Ἀνδοῦν που ἔρχεται εἰς τὸ Βέρναζον μαζὶ μὲ τὸν ὑποκόμητα ;

— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ ὑπὸντις. Αὐτὰ τὰ δύο μαῦρα ἄλογα τὰ ἐχάρισεν εἰς τὸν Αὐθέντην ὁ Βασιλεὺς τῆς Ἰσπανίας. Ὅσο γι' αὐτὸ τὸ κόκκινον ἄλογον, τὸ ἀγόρασαν ὁ ἴδιος ὁ Αὐθέντης γιὰ νὰ τοῦ χαρίσῃ 'στὸν Γάστωνα... Ἀλλὰ... γιατί ἐχλωμιάσατε, κύριε Ἰωδῆνε ; Τί ἐπάθατε ; Μήπως εἰσθε ἄρρωστος... Μήπως πεινᾶτε ;... Θέλετε νὰ σας φέρω νὰ φαῖτε κάτι τί, λιγάκι ψητὸ κρεῖο ;

— Ὅχι, εὐχαριστῶ μόνον ἀνάπαυσις μοῦ χρειάζεται, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωδῆνης, ὁ ὁποῖος πραγματικῶς ἦτο ἐξηντλημένος.

Καὶ διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς περιποιήσεις τοῦ ὑπὸντις, ἐρρίφη εἰς μίαν γωνίαν τῆς αὐλῆς ἐπὶ σωροῦ πετρῶν σκεπασμένων ἀπὸ βρύα... Οὕτε ἡ κούρασις, οὕτε ἡ πείνα ἦτο ἡ αἰτία τῆς λύπης του, — ἀλλ' ἡ θέα τοῦ κόκκινου ἐκείνου ἵππου, ὁ ὁποῖος κατέστρεφε καὶ ἐξεμηνείεν ὅ,τι εἶχε κάμῃ ἕως τώρα...

Ἐν τούτοις ἡ λύπη τοῦ καὶ πῶς ἐμετριᾶσθαι, ὅταν ἀνεκάλυψε, κατόπι προσεκτικωτέρως ἐξετάσεως, ὅτι ὁ ἵππος αὐτός, καὶ κατὰ τὴν περιβολὴν καὶ κατὰ τὸ γένος, ἦτο πολὺ κατώτερος τοῦ χρυσοκκίνου ἐκείνου ἵππου, τὸν ὁποῖον εἶχε ἀφήσῃ πρὸς φύλαξιν εἰς τὸν σαγματοποιὸν Ἀνσωμόν.

Κατεγίνετο ἀκόμη εἰς τὸ νὰ κάμῃ συγκρίσεις, ὅλας ὑπὲρ τοῦ τελευταίου τούτου, ὅταν τὸν εἰδοποίησαν ὅτι ὁ ὑποκόμης, εἰδοποιηθεὶς περὶ τῆς ἀφίξεώς του, τὸν ἐξήτει πλησίον του.

Εἶδε τὸν κύριόν του καὶ τῷ ἐφάνη νεώτερος κατὰ δέκα τοῦλάχιστον ἔτη.

— Γνωρίζετε τὸν νεαρόν αὐτὸν ἀκόλουθον ; ἤρώτησεν ὁ ὑποκόμης τὸν ἵπποτὴν Δ' Ἀνδοῦν ἀφ' οὗ πρῶτον ἐξήτησε πληροφορίας περὶ τῆς υἱείας τῶν ἐνοίκων τοῦ Βέρναζου.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ ἵπποτης. Τὸν ἐγνώρισα εἰς τὴν Βουλδόννην ὡς δεξιὸν κίθαριστὴν καὶ χαριτωμένον Τροβαδοῦρον. Τώρα μανθάνω μὲ χαρὰν, — καὶ τὸν συγχαίρω, — ὅτι παρευρίσκειται

ὡς γενναῖος πολεμιστὴς εἰς τοὺς ἄθλους, τοὺς ὁποῖους ψάλλει κατόπι μὲ τὴν λύραν του.

— Αὐτὸ σημαίνει, φίλε Ἰωδῆνε, ὑπέλαθεν ὁ ὑποκόμης, ὅτι δὲν ἔχεις νὰ μου ἐκθέσῃς τὰ κατὰ τὴν μάχην τῆς Ἐσλῆς. Γνωρίζω ὅλας τὰς λεπταμερείας Λοιπόν, δι' ὅσα ἔκαμες ἕως τώρα, διὰ τὴν ἀφοσίωσίν σου πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὰ τέκνα μου, θὰ εἶσαι ὁ πρῶτος που θὰ λάβῃς τὸ μέρος σου ἀπὸ τὴν πλουσίαν ἰδιοκτησίαν τῆς Ἐτάμης, τὴν ὁποίαν ἡ δόκησε νὰ μου χαρίσῃ ὁ Βασιλεὺς. Γονάτισε, Ἰωδῆνε, καὶ εἰπέ μου τί θέλεις νὰ γίνῃς : κληρικὸς ἢ στρατιωτικὸς ;

— Στρατιωτικὸς, Ἰψηλότατε ! ἀνέκραξεν ὁ Ἰωδῆνης μετὰ ζωρότητος : στρατιωτικὸς, διὰ νὰ μάχωμαι παρὰ τὸ πλευρόν τοῦ υἱοῦ σας, διὰ νὰ ἐκστρατεύσω εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ νὰ ποδώξω εἰς τὸν Δὸν Ἰουστίνον καὶ εἰς τὴν δεσποινίδα Ἀδελαΐδαν τὴν ἀπολεσθεῖσαν κληρονομίαν των.

Ὁ ὑποκόμης ἐμεδίασε μὲ κάποιον πονηρίαν.

Ἐλαβε τότε ἀπὸ τὰς χεῖρας ἐνὸς ὑπηρέτου μικρὸν βῶλον χώματος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἦτο προσηρμοσμένος ἓνας πράσινος κλάδος, καὶ τὸν ἔτεινε πρὸς τὸν γονυπετὴ Ἰωδῆνον. Ἦτο, κατὰ τὰ ἔθιμα τοῦ τότε καιροῦ, τὸ σύμβολον τῆς κυριότητος, διὰ τῆς ὁποίας τὸν περιέβαλλεν.

Ὁ Ἰωδῆνης ἔλαβεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ βῶλον, καὶ ὁ ὑποκόμης τῷ εἶπε :

— Ἰωδῆνε, ἐλεύθερε πολίτα τῆς Μαζέρης. ἐγώ, ὁ Ἰωάννης Δεφοῦ, ἄρχων τῆς Ἐτάμης, σοὶ δίδω τὴν κυριότητα τοῦ Νολαί, διὰ νὰ νέμεσαι τὸ κτήμα καὶ νὰ ἔχῃς ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ ἄρχοντος, ὑπὸ μόνον τὸν ὅρον νὰ με ἀναγνωρίζῃς καὶ νὰ με σέβῃς ὡς ἐπικυρίαρχον.

Ὁ Ἰωδῆνης, μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἀπήγγειλε τὸν ὅρον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἀνεγνώριζεν ἐπικυρίαρχόν του τὸν ὑποκόμητα, καὶ κατόπιν ἀπέδωκεν εἰς αὐτὸν τὸν βῶλον, τὸν ὁποῖον εἶχε λάβῃ.

— Δέξαι τῷ Θεῷ ! εἶπεν ὁ Ἰωάννης Δεφοῦ. Αὐτὸ τὸ ὀλίγον χώμα ἀντιπροσωπεύει ἓνα καλὸν εἰσόδημα πυργοδεσπότη, ἄρχοντος τοῦ Νολαί. Καὶ τώρα ἐγερθεῖτε, διότι δὲν θὰ σας ὀμιλῶ πλέον εἰς ἐνικὸν ἀριθμόν, παρὰ μόνον ἰδιαιτέρως καὶ ὡς δεῖγμα ἀγάπης, καὶ ἔλθετε νὰ λάβετε θέσιν παρὰ τὸ πλευρόν μου μὲ τὸ δικαίωμα τὸ ὁποῖον σᾶς δίδει τὸ νέον σας ἀξίωμα.

— Ἰψηλότατε, εἶπεν ὁ Ἰωδῆνης, ἀφ' οὗ ἐξεδήλωσεν εὐγλωττίας τὴν εὐγνωμοσύνην του, μὴ με νομίζετε ἀχάριστον, ἂν τολμῶ νὰ σας ζητήσω καὶ ἄλλην μίαν χάριν : θὰ σας παρακαλέσω δηλαδὴ νὰ μὴ χαρίσετε ἀμέσως εἰς τὸν κύριον Γάστωνα, καὶ τὸν συγχαίρω, — ὅτι παρευρίσκειται

τὸν ἵππον, τὸν ὁποῖον, καθὼς μοῦ εἶπαν ἀγοράσατε δι' αὐτόν, ἀλλὰ νὰ περιμείνετε μίαν ἢ δύο ἐβδομάδας.

— Καὶ νομίζεις τώρα ὅτι θὰ σ' ἐρωτήσω διατί ; ὑπέλαθεν ὁ ὑποκόμης ζωήρως. Ἀ, εἶσαι πολὺ ἡπατημένος, ἄγαπητέ Ἰωδῆνε, ἂν νομίζῃς ὅτι δὲν ἤξεύρω ὅλα σου τὰ κινήματα, καὶ ὅλα σου τὰ σχέδια. Λοιπόν, τὸ κόκκινον ἄλογόν που εἶδες... σοῦ το χαρίζω.

— Μοῦ το χαρίζετε, Ἰψηλότατε ;... εἶνε ἰδικόν μου ; !

— Ὁ ἄρχων τοῦ Νολαί δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ Βέρναζον πεζός, ὅπως ἐξῆλθεν ὡς Ἰωδῆνης. Θέλω, μάλιστα, ἵδουν ἐπανερχόμενον, νὰ ἐννοήσουν ὅλοι τὸ νέον ἀξίωμα, μὲ τὸ ὁποῖον περιεβλήθης.

— Εὐχαριστῶ, Ἰψηλότατε, εὐχαριστῶ, ὑπέλαθεν ὁ Ἰω-

βήνης' ἀλλὰ σᾶς ἱκετεύω νὰ ἀνάβατε αὐτὸ τὸ δῶρον, μέχρι τῆς ἐπετείου τῶν γενεθλίων τοῦ κυρίου Γάστωνα, ἢ ὅποια εἶνε μετὰ πέντε ἡμέρας.

— Φοβεῖσαι, μήπως σε ζηλεύσῃ ; Ὅχι, τὸ δηλητήριον τῆς ζήλειος δὲν εἶμαι ποτὲ τὸ εὐγενές του αἵμα. Θὰ καβαλικεύσῃς αὐτὸ τὸ ἄλογον τὸ ἐπιθυμῶ.

... Περὶ τὴν δειλὴν, ὁ ὑποκόμης τῆς Ναρβόννης μετὰ τῆς ἀκολουθίας του ἐφθασεν εἰς τὸ Βέρναζον. Προειδοποιηθεὶς ὑπὸ ἀγγελιαφόρου, ὁ κύριος Ὁρδερίκος ἀνέμενεν εἰς τὸ δωμάτιόν του τὴν ἐπίσκεψιν, τὴν ὁποίαν ὁ πυργοδεσπότης τῷ ἔκαμε μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀφίξιν του, καὶ ἡ ὁποία θάπεφαιπε περὶ τῆς τύχῃ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ, ὡς πρὸς τὰ φιλόδοξα σχέδιά του...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'.

Ἐορταὶ καὶ πανηγύρεις. — Πρὸ τῶν ἀγώνων. — Ὁ πράσινος κόμβος τῆς Ἀδελαΐδος.

Ἡ δευτέρα προσφώνησις, ἡ προετοιμασθεῖσα ὑπὸ τοῦ κυρίου Ὁρδερίκου διὰ τὴν συνέντευξιν μὲ τὸν ὑποκόμητα Ἰωάννην Δεφοῦ, δὲν εἶχε καλλιτέραν τύχην ἀπὸ τὴν πρώτην. Ὁ ὑποκόμης ὤμιλησε πρῶτος, καὶ μὲ τὴν αὐστηράν καὶ ἐντονὸν ἀκρίβειαν, — ἂν καὶ μὲ ὅλας τὰς περιφράσεις τῆς εὐγενείας — ὥστε αἱ περὶ τεχνολογίας τοῦ κυρίου καθηγητοῦ ἔμειναν χωρὶς ἀποτέλεσμα καὶ ἐφάνησαν ἄκαιροι.

Ὁ ὑποκόμης τῷ ἐξήτησε συγγνώμην, διότι δὲν ἠδύνατο νὰ ποδεχῇ τὴν πολυτίμον προσφορὰν του καὶ νὰ τὸν παραλάβῃ ὡς παιδαγωγὸν τοῦ Γάστωνα, ὡς μικρὰν

« Προετοιμάζων μὲ λυσώδη βίαν τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς σου... » (Σελ. 344, στήλ. α'.)

δὲ ἀποζημιώσιν, διὰ τὴν ἐνὸς ἡμέρας τὴν ὁποίαν ἔλαβεν, ὑποβλήθεις εἰς τὸ ταξίδιον κτλ., τῷ παρεῖχεν, ἐπὶ δέκα ἔτη, τὸ ποσὸν ἑκατὸν ταλλήρων, τὰ ὁποῖα θὰ ἐλάμβανε κατ' ἔτος ἐκ τῶν εἰσοδημάτων τῆς Μονῆς τοῦ Γομβώλτου, παρὰ τὴν Ἐτάμην.

Ἐκτὸς τούτου, τὸν προσέκαλεσε νὰ παρευρεθῇ εἰς τὰς ἐορτάς, αἱ ὁποῖαι μετὰ τινὰς ἡμέρας θὰ ἐδίδοντο πρὸς τιμὴν τοῦ Γάστωνα, ἐπὶ τῇ δεκάτῃ τρίτῃ ἐπετείῳ τῶν γενεθλίων του. Κατόπιν ἠμποροῦσε νὰ ἐπέλθῃ εἰς τὴν πατρίδα του, μὲ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Γάστωνα, ὁ ὁποῖος, ὑπὲρ τῶν εἰς διαταγὴν τοῦ Βασιλέως καὶ θείου του, θὰ μετέβαινε εἰς τὴν αὐλήν.

— Μυρίας εὐχαριστίας, Ἰψηλότατε, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ὁρδερίκος, ἀλλ' ἡ

ἀπουσία μου από το Πανεπιστήμιον της Ὁρλεάνης παρετάθη πολύ, καὶ βιάζομαι νὰ ἐπανεύρω τὴν ἔδραν μου καὶ τοὺς μαθητάς μου, οἱ ὅποιοι τὸ παρελθὸν ἔ-τος με ἀπέθεσαν. Ἀναχωρῶ αὖριον τὸ πρῶν, ἐνωρίς. Σὰς παρακαλῶ νὰ δεχθῆτε τοὺς χαιρετισμούς μου. Λυπούμαι πού δὲν θὰ παρακαθῶμαι εἰς τὸ δεῖπνον, διότι πρέπει νὰ ἐπισπεύσω τὰς προετοιμασίας μου.

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, κύριε Ὁρδερίκε, ἀπήντησεν ὁ ὑποκόμης. Ἄν δὲν θὰ σας ξαναῖδῶ, σὰς εὐχομαι καλὸ ταξίδι.

Προετοιμάζων με λυσσώδη βίην τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του, ὁ κύριος Ὁρδερί-κος ἐμυρμουρίζον δλονεν :

Ἀνέητοι ἄνθρωποι !.. Τί βάρβαροι. τί Βισιγόθοι !.. Ἀλλὰ θὰ ἐκδικηθῶ με τὴν ἀναφορὰν πού θὰ κάμω εἰς τὸν βασιλέα. Καὶ ὅταν θὰ φθάσῃ εἰς τὴν αὐλὴν ὁ μικρὸς πρίγκιψ, ὁ ἄγιος καὶ ἀπαί-δευτος, τὸ ἀπελέκτον αὐτὸ ξύλον, ὁ ξιπλόκυτος ἀρχηγός. θὰ πῇ χίλιες βλα-καῖες καὶ θὰ ἐντροπιάσῃ τοὺς βασιλικούς του συγγενεῖς. Τότε θὰ ἰδοῦν τι ἀξίζω ἐγώ, πῶς θὰ τον ἔκαμνα ἂν μού τον ἐδι-δαν, καὶ τί ἀξίζει ὁ ἀκαθὴς παπᾶς πού του ἔχουν γιὰ παιδαγωγό !..

Τὴν νύκτα, μετὰ τὸ δεῖπνον, ὅπου ἡ ἀπουσία τοῦ κυρίου Ὁρδερίκου δὲν πα-ρετηρήθη, οἱ συνδαιτηγόμενοι ἀνῆλθον εἰς τὸ δῶμα διὰ ν' ἀναπνεύσουν τὸν δροσέ-ρὸν ἀέρα.

Ἀπὸ ἐκεῖ εἶδον νῶταπλωνται, ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ἐπὶ τῶν κορυφῶν ὄλων τῶν πέριξ βουνῶν. μεγάλαι πυραὶ ἀπὸ ξηροὺς κλάδους. Ἦτο τὸ σύνθημα, τὸ ὁποῖον μετέδωκεν εἰς ὅλας τὰς κοι-λάδας καὶ εἰς ὅλους τοὺς κατοίκους των, — εὐγενεῖς ἢ χωρικοὺς, — τὴν πρόσκλη-σιν τοῦ ὑποκόμης. Ἰωάννου Δεφουᾶ, ὅπως ἔλθουν καὶ παρευρεθῶν εἰς τὰς ἐορτάς τῶν γενεθλίων τοῦ υἱοῦ του, αἱ ὁποῖαι θὰ ἐγίνοντο ἀκόμη μεγαλοπρε-πέστεραι, ἕνεκα τῆς προσεχοῦς ἀναχω-ρήσεως τοῦ Γάστωνος διὰ τὴν Αὐλὴν. Αἱ ὑψηλαὶ φλόγες, αἱ ὁποῖαι ἀνέλαμπον πανταχόθεν, προσεκάλουν ὀλόκληρον λαὸν εἰς τὴν ἐορτὴν τοῦ Βερνάζου.

Καὶ τῶντι ὀλόκληρος λαὸς συνέ-ρευσε καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τὴν κοιλάδα, ἐντὸς πέντε ἡμερῶν. Ἀρχοντες καὶ εὐ-γενεῖς κυρίαί, φιλοξενηθέντες εἰς τὸν πύργον, τοῦ ὁποίου ἐχρησιμοποίηθη καὶ ἡ παραμικρὰ γωνία ἀστοί, τοποθετηθέντες εἰς τὰ ἐξαρτήματα καὶ εἰς τὰ γειτονικά χωρία, χωρικοὶ καταυλισθέντες οἰκογε-νιακῶς εἰς τὰ ὑπόστεγα καὶ εἰς τὰς ἀποθήκας.

Εἰς τὸ διάστημα μιᾶς μόνης νυκτός, κατεσκευάσθη στίθος διὰ τοὺς ἀγῶνας σανιδόφρακτος, καὶ ὑψώθη ἐξέδρα διὰ τοὺς εὐγενεῖς θεατάς.

Τέλος τὴν πέμπτην ἡμέραν, ἡ ὁποία ἦτο ἡ ἐορτάσιμος, ἡ ὁμήγουρς εὐρέθη τόσον μεγάλη, ὥστε διὰ νὰ λάβῃ μέρος

εἰς τὸν ἀγίασμόν καὶ εἰς τὴν δοξολογίαν ὅλος ἐκεῖνος ὁ λαὸς, ὁ γηραιὸς ἐρημίτης τοῦ Ἀγίου Οὐδέρτου ἠναγκάσθη νὰ λει-τουργήσῃ ἐπὶ αὐτοσχεδίου θωμῶ, στηθέν-τός ἐξώθεν τοῦ πύργου.

(Ἐπεται συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΤΑ ΚΕΡΑΣΙΑ

— Τὰ κεράσια τῆς περιβάλας πρέπει νὰ ὠρίμασιν, εἶπεν ὁ Κώστας.

— Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε, ἀπεκρίθη ὁ Παῦ-λος, ὁ ἀδελφός του.

— Καὶ ἔτρεξαν εἰς τὴν «περιβάλαν».

Ὁ Κώστας, ἀναρριχθεὶς εἰς τὸ δέν-δρον, ἔκοπτε καὶ ἔτρωγε ὁ Παῦλος ἔ-μεινε κάτω, καὶ ἦτο τόσον ἐνησχολη-μένος νὰ μαζεύῃ τὰ κεράσια πού ἐπιπταν εἰς τὴν χλόην, ὥστε δὲν ἤκουσε τὰ βή-ματα ἐνὸς ἀγροφύλακος, ὁ ὁποῖος, πλησιά-σας σιγὰ-σιγὰ, τὸν ἤρπασεν ἀπὸ τὸ μανίκι καὶ τὸν ἐτράβηξεν ἔξω ἀπὸ τὸν κήπον.

Ὁ μικρὸς δὲν ἔλεγε λέξι. Τὰ εἶχε χάσῃ, ἀπέμεινεν ἐστακτικὸς πού τον συνελάμβαναν ὡς χλέπτην, διὰ πρᾶγμα πού το ἔκαμνεν ἐκεῖ κάθε χρόνον ἀνεμ-ποδίζτως.

Πῶς συνέβαινεν αὐτό;...

Ἰδοὺ πῶς συνέβαινε: Τὸ μεγάλον ἐ-κεῖνο κτήμα εἶχεν ἀλλάξῃ κύριον. Ὁ πρῶν ἰδιοκτήτης, ὁ δόξος καλός, εἶχεν ἀποθάνῃ. Φαίνεται δὲ ὅτι ὁ νέος ἰδιο-κτήτης εἶχε σκοπὸν νὰ μὴν ἀφίνη πλεόν τὰ παιδιά νὰ ἐμβαίνουν εἰς τὸν κήπον ἐ-λευθέρα καὶ νὰ μαζεύουν κεράσια.

Αὐτοὺς τοὺς συλλογισμούς ἔκαμνεν ὁ Παῦλος καθ' ὁδόν.

Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὴν ἔπαυλιν, — με-γαλοπρεπεῖς κτίριον, ἐν τῷ μέσῳ ἀνθο-κήπου θαυμασίου, — ὁ Παῦλος ὠδηγήθη ἐνώπιον κυρίου, ὁ ὁποῖος δὲν ἐφαινετο καὶ τόσον κακός.

— Τ' εἶνε πάλι αὐτὸ τὸ κελεποῦρι, μπάρμπα-Μῆτρο; εἶπε πρὸς τὸν ἀγρο-φύλακά του γελῶν.

— Εἶνε ἕνας λωποδύτης, κύριε, πού σας ἔτρωγε τὰ κεράσια σας.

— Μπᾶ! ἔτρωγε τὰ κεράσια μου! εἶπεν ὁ κύριος, προσπαθὼν νὰ κάμῃ τὴν φωνὴν του τρομεράν. Ἀφῆσέ μου τὸν ἐ-δῶ, μπάρμπα-Μῆτρο. Θὰ τὸν ὑποβάλω εἰς ἀνάκρισιν.

Ὁ ἀγροφύλαξ ἀπεσύρθη.

— Ἐλα τώρα, μικρὲ μου, εἶπεν ὁ κύ-ριος με ὕψος πατρικόν, τώρα πού εἴμεθα μόνοι, πῆ μου γιατί ἔκοπτες κεράσια, ἀπὸ κερασιά πού δὲν εἶνε δική σου;

— Κύριε, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος με θάρρος, αὐτὴ ἡ κερασιά ἔως τώρα ἦταν δική μας... χωρὶς νὰ εἶνε δική μας. Ὁ ἄλλος κύριος, αὐτός πού πεθάνε, εἶχε σύ-στημα νὰ φένη εἰς τοὺς πτωχοὺς πού δὲν ἔχουν κτήματα, ὅλα τὰ φρούτα πού του ἐπερίσσευαν. Γι' αὐτὸ ἐμβαίναμεν ἐλευ-θερά ἐπὶ τὴν περιβάλα καὶ ἐκόπταμε ὅσα

κεράσια ἠθέλαμεν. Ὁ ἄλλος κύριος, φαί-νεται, εἶχε τὴν ἰδέα ὅτι, ἂν ὁ Θεὸς παρα-φορτώγῃ με φρούτα τὰ δένδρα τῶν πλου-σίων, τὸ κάμνει γιὰ νὰ πέρουν τὸ μερι-κό τους κ' ἐκεῖνοι πού δὲν ἔχουν δένδρα.

— Δὲν ἐσκέπτετο ἄσχημα ὁ πρῶν ἰδιοκτήτης, ὑπέλαθεν ὁ κύριος, ἀλλὰ τὸ κακὸν εἶνε, ὅτι τὰ παιδιά καταστρέφουν καὶ λεηλατοῦν χωρὶς λόγον, ρίπτουν κάτω τοὺς καρποὺς ἄγουρους, σπάζουν κλώνους, μαλώνουν ποίος νὰ πάρῃ τὰ περισσότερα καὶ πατοῦν τὰ ἄνθη.

— Ὡ, εἶπεν ὁ Παῦλος, ὅταν εἶνε πολλὰ φρούτα, καὶ ἅμα ξεύρη κανεῖς ὅτι εἴμπορεῖς νὰ κόψῃ ὅποτε θέλῃ χωρὶς νὰ τον πιάσουν γιὰ λωποδύτη, δὲν τα κό-πτει πρὶν ὠριμάσουν. Καὶ οὔτε πού γί-νονται ποτὲ μιλώματα. Τὰ παιδιά εἶνε σὰν τὰ πουλιά πού δὲν μαλώνουν ποτὲ ὅταν ἔχουν φαγὶ ἄφρονον. Καθένα κὼδει ὅσα φρούτα θέλῃ καὶ φεύγει ἤσυχα χωρὶς νὰ πατάσῃ οὔτε ἕνα χρομόλη... Ἐν τῷ μεταξύ, ὁ ἰδιοκτήτης διασκε-λίζων τὸ δωματίον, ἐμολογεί:

— Ἀλήθεια, διατὶ νὰ μὴ κάμω ὅ,τι καὶ ὁ προκατόχος μου; Αὐτὸ τὸ κτήμα κάμνει πάρα πολλὰ φρούτα, πολὺ περισ-σότερα ἀπ' ὅσα χρειάζονται δι' ἐμὲ καὶ διὰ τοὺς ἀνθρώπους μου. Τί νὰ τα κάμω; Νὰ τα πωλήσω, ὅχι βέβαια. Νὰ τὰ φέρω ἐπάνω ἐστὶ δένδρα νὰ σαπίσουν, ἐν ᾧ εἴμπορεῖν νὰ κάμουν τόσους εὐτυχεῖς, ὅς ἦτο ἀνοησία καὶ συγχρόνως σκληρότης.

Ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τοῦ Παύλου.

— Εἶσαι καλὸ παιδί, τῷ εἶπε θωπεύων τὴν κόμην του, κὼδε κεράσια, τρῶγε ὅπως ἄλλοτε, ἀλλὰ πρόσθε νὰ μὴν κα-κοστομαχιάσῃς, γιατί θὰ ὑποχρεωθῶ νὰ πληρώσω γιὰ τὸ.

«Χωρὶς νὰ το ξεύρη, αὐτὸ τὸ παιδάκι μου ἔδωκεν ἕνα καλὸ μάθημα», εἶπεν ὁ ἰδιοκτήτης, παρακολουθῶν διὰ τῶν ὀ-φθαλμῶν τὸν Παῦλον, ὁ ὁποῖος ἔτρεχε χαρούμενος νὰ εὕρῃ τὸν ἀδελφόν του, διὰ νὰ τῷ δώτῃ τὴν καλὴν εἰδησιν.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Πρὸς τοὺς φίλους συνδρομητάς

Μόνον ὅσοι θὰ ἐγγρα-φῶν ἢ θάνανέωσιν τὴν συνδρομὴν των διὰ τὸ ἔτος 1902 μέχρι τῆς 5 Ἰανουαρίου τὸ βραδύτερον, θὰ λά-θουν μέρος εἰς τὴν ΚΛΗΡΩΣΙΝ ΤΩΝ ΔΩΡΩΝ τῆς Διαπλάσεως, συμπῶνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 45ον φυλλάδιον, σελ. 360 καὶ 364.

Ὁ Ἐκτακτὸς Διαγωνι-σμός ΕΞΕΣΠΑΣΜΑΤΟΣ, εἰς τὸν ὁποῖον ἤρχισαν ἤδη πολλοὶ νὰ λαμ-βάνουν μέρος, λήγει τὴν 31 Ἰα-νουαρίου 1902, συμφῶνως πρὸς τὰ δημοσιευθέντα εἰς τὸ 46ον φυλ-λάδιον, σελ. 368.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

— Τοτό, τί ἔγινε τὸ γλυκὸ πού εἶχα ἀφήσῃ ἐπάνω 'ς τὸ τραπέζι;

— Μαμᾶ, τὸ ἔδωσα εἰς ἕνα παιδάκι πού εἶχε μεγάλη ὄρεξι νὰ το φάγῃ.

— Εὐγε, παιδί μου, ἔκαμες πολὺ καλὰ, ποῖο εἶνε αὐτὸ τὸ παιδάκι;

— Εἶν' ὧ, μαμᾶ!

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Νεφέως τῶν Στεφάνων

Ὁ Δαφροστεφὴς Ναύαρχος ἀρῶ ἐπαῖξεν εἰς τὸ πιάνο ἕνα τεμάχιον, ζητεῖ συγγνώμην διὰ μίαν παρανομίαν ὅπου ἔκαμε.

Καὶ οἱ Εὐδελπίδες:

Ποῖαν ἀπὸ ὅλας;

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀγγίλου τῆς Ἀγάπης.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ Κ. Φ. ΣΚΟΚΟΥ
ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1902.

Εἶνε τὸ 17ον ἔτος τοῦ λαμπροῦ καὶ μοναδικοῦ τούτου Ἡμερολογίου, τὸ ὁποῖον με τὴν ἐπιμέλειαν καὶ καλαισθησίαν ἐκδίδει ὁ κ. Κ. Σκόκος. Καὶ ὁ νέος του τόμος, ἐκδοθεὶς πρὸ ὀλί-γων ἡμερῶν, κομψότατος, χρυσόδοτος, πυκνοτυ-πωμένος, με ὑπερτετρακοσίαις σελίδας, περιέχει τερπνοτάτην φιλολογικὴν ὕλην καὶ πλῆθος ὠραίων εἰκόνων καὶ γελοιογραφῶν. Ὅλοι οἱ παρ' ἡμῶν ἐξέχοντες εἰς τὰ γράμματα ἔχουν κοσμίῃ τὰς σελίδας αὐτὰς με μικρὰ ἔργα των, διηγήματα, ποιήματα, κοινωνικὰ καὶ ιστορικὰ μελέτα, ἱστογραφίαι, σκαλοθρύματα κτλ. κτλ. Μακρὸς θὰ ἦτο ὁ κατάλογος τῶν Περιεχομένων, καθὼς καὶ ὁ κατάλογος τῶν συνεργῶν. Ἀρκοῦμαι μὲ-νον νὰ σας ἀναφέρω τοὺς ἐξῆς: Λατκαράτος, Παλαμᾶς, Ξενοπούλου, Καραλῆς, Φιλαδελφεύς, Ἐπισκοπόπουλος, Παπαδιαμάντης, Νιρβάνας, Κονδυλάκης. Ἀννίος, Λυκούδης κτλ. κτλ. Ἰδοὺ καὶ ἕνα ποιηματάκι ἀπὸ τοῦ Ἡμερολό-γιου Σκόκου, μεταφρασμένον ὑπὸ τοῦ φίλου μου καὶ παιαίου μου συνεργάτου κ. Μιχ. Ἀργυρο-πούλου:

Ἡ μετριοφροσύνη

Ὅταν τοῦ κάμποι ἡ Θεά, πούχει τὰ λούλουδα

[παιδιά

Ἐγέννησε τὸν Μενεξέ με τὴ χλωμὴ του ὄψι

Καὶ τὴ βαθεία του μυρωδιά,

Καὶ τὰ λεπτὰ τὰ κάλλη του, καὶ τὴ γλυκεῖά του

[χρῆσι·

Καὶ τοῦδωσε τὴ ζηλευτὴ τῆς πεταλούδας ὠμορφί

Κ' ἐπάνω ἀπὸ τὰ φύλλα του ἐσκόρπισε περίσσια,

Καθὼς ἐπάνω σὲ τρανὴ καὶ πλούσια ζωγραφιά

Τὰ παιδὶ γλυκὰ του χρώματα, με τέχνη γυναι-

[κείσια·

Μ' ἀγάπη τον ἐρώτησεν: — Ἀκόμη τί μπορῶ

Νὰ πάρω ἀπὸ τὰ πλούσια μου ὀλόγουρα βασίλεια

Καὶ νὰ 'ς τὸ δώσω στόλισμα, παιδί μου τρυφερό,

Νὰ σ' ἔχῃ ἡ γῆ καμάρι της μέσ' σὲ λουλούδι·

[χίλια;

— Ἀλίγο χορτάρι, μάνα μου», τῆς εἶπε τᾶνθος

[ταπεινά,

«Γιὰ νὰ μπορῶ 'ς τὸν ἴσκιο του νὰ κρύβωμαι

[παντοεινὰ·

Εἰς τοὺς μεγαλητέρους ἐκ τῶν φίλων μου συ-νιστῶ τὸ Ἡμερολόγιον Σκόκου, τὸ στέλλω δὲ ἐλευθέρον ταχυδρομικῶς τελὸν εἰς ὅποιον μού ἐμβάσῃ 5 δραχμὰς ἐκ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ 5 φρ. χρ. ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ (μόνον χρυσόδετον, διότι ἄδετα ἀντίτυπα δὲν ὑπάρχουν.)

† ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΠΥΣΗΣ

Θυμᾶσθε ἕνα παλαιὸν φίλον πού εἶχα, με τὸ ψευδώνυμον Νικηφόρος ὁ Βρυννίτιος; Θυμᾶσθε ἕνα ἔκτακτον συνεργάτην μου, ὁ ὁ-ποῖος κάποτε ἀνεφάνη μ' ἕνα ὠραῖον παραμῦθι, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μπάρμπα-Γιάννης;...

Ὅσοι ἐδιαβάσατε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο παραμῦθι, καὶ ὅσοι ἀνελλάξατε μαζὶ τοῦ Μικροῦ Μυστικᾶ, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴν τον θυμᾶσθε. Μάθετε λοι-πὸν δι: ὁ φίλος μας αὐτός ἦτο ὁ Γιάννης Α. Καμπύσης, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε τὴν περασμένην Παρασκευῇ, εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του, 28 μόλις ἔτιον!

Τὶ θλιβεροὶ θάνατος, ἀγαπητοὶ μου! Φαντα-σθῆτε δύο γέροντας γονεῖς ὁλομόναχους, νὰ μὴ ἔχουν ἄλλην ἐλπίδα εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὸν μο-νόκριτον Γιάννην, τους, καὶ νὰ τον χάνουν ἔξα-φνα, ἀφ' οὗ τον ἔκαμαν εἰκαστικὸν χρόνων παλ-λικιάρη!... Τὶ σπαραξικάρδιον δυστύχημα!...

Καὶ πόσας ἐλπίδας ἐσθίριζαν με τὸ δικήν τους εἰς αὐτὸ τὸ παιδί! Διότι εἶχεν ὅλα τὰ προτερήματα τῆς καρδίας καὶ τοῦ νοῦ, τὰ ὁποῖα κάμνουν τοῦ γονεῖς ὑπερπράνους. Ἦτο ἔξωτος μορφωμένος καὶ ἐνάρετος νέος, εἶχε διπλωμα Νομικῆς, εἶχεν ὑπάγῃ εἰς τὴν Γερμανίαν χάριν μελετῶν, καὶ κα-τεγίνετο εἰς τὴν φιλολογίαν. Ὅσοι ἀνέγνωσαν καὶ ἦσαν εἰς θέσιν νὰ ἐνοήσουν τὰ πρῶτά του ἔργα, εἶχαν τὴν βεβαιότητα δι: ὁ Καμπύσης θὰ ἐγίνετο ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλητέρους συγγραφεῖς τῆς πατρίδος; καὶ αὐτὸ ὁ πρόωρος θάνατος του ἐθεωρήθη ὡς μία ἀπόλλεις διὰ τὴν ἑλληνικὴν φιλολογίαν, καὶ ὅλα αἱ ἐφημερίδες τοῦ ἔργαφον καὶ οἱ λόγοι ἠκολούθησαν τὴν σεμνὴν καὶ συγκινητικὴν κηδείαν του. Κλάδους φοινίκας να-τέθισαν ἐπὶ τῆς σοροῦ ἡ «Νέα Σπηνή» τὸ περι-οδικὸν «Διόνυσος» — τοῦ ὁποῦ ἦτο ἰδρυτής, — καὶ οἱ συνάδελφοί του ὠραῖοτάτων λόγων ἐξεφώ-νηνεν ὁ κ. Κωστής Παλαμᾶς καὶ τρυφερόν ποι-ημα ὁ νεαρός ποιητὴς κ. Σκίπης.

Ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ Γιάννη Καμπύσης τὰ καλ-λίτερα εἶνε «Τὸ Δακτυλίδι τῆς Μάνας» δράμκ, τὰ «Συντρίμια» ποιήματα καὶ τὸ «Μάρι τοῦ Δράκοντα» διήγημα.

Ἡ «Διάπλασις» πενθεῖ τὸν καλὸν της φίλον, τὸν φίλον τῶν παιδίων, ὁ ὁποῖος, διὰ νὰ γνωρίσῃ καὶ νὰ μελετήσῃ τὴν παιδικὴν ψυχὴν, εἶχε γί-νη, μεγάλος πλεόν, συνδρομητής, καὶ παρεχ-λούθει τὴν κίνησιν τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ ἀν-τήλλασσε Μικρὰ Μυστικὰ.

ΠΑΡΟΡΑΜΑ

Εἰς τὰ Ἀποτελέσματα τοῦ Μικροῦ Διαγω-νισμοῦ μεταφράσεως ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, τὰ δημο-σιευθέντα εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, — μετὰ τὰ Βραβεῖα, ἐτέθησαν κατὰ λάθος αἱ λέξεις Εὐ-φημοῦς Μνεῖα, ἐν ᾧ ἔκρεπε νὰ τεθῇ ἡ λέξις ΕΠΑΙΝΟΣ. Τὸ λάθος ἄλλως τε εἶνε ἐνόητον, διότι ἐπὶ τὴν εὐφῶν ἀπέσσω μετὰ τοὺς ἐπαίνους θέντας οἱ τυχεροὶ Εὐφῆμου Μνεῖας, ὅπως γίνε-ται εἰς ὅλους τοὺς Διαγωνισμούς.

Τὸ ἔξωρα, Ἀνθος τοῦ Μαῖου, δι: θὰ σου φανῇ ἀληθὲς ἔκτακτος ὁ Διαγωνισμός τοῦ Ξεσπα-σμάτος καὶ θὰ σου κάμῃ μεγάλην ἐντύπωσιν. Τὰ ἴδια μοῦ γράφουν σήμερον καὶ πολλοὶ ἄλλοι φίλοι μου, καὶ ὅπως εὐ, ἐτοιμάζονται νὰ ἐγ-γράψουν πλῆθος νέων συνδρομητῶν. Σ' εὐχα-ριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐνεργείας.

Πολὺ μοῦ ἡρεσαν, Ἀγγελε τῆς Ἀγάπης, αἱ ἐντιπώσεις σου ἀπὸ τιν παραστάσιν τῆς Ἰ-φιγενείας. Καὶ τὰ νέα ἐκείνη διὰ τὸν χορὸν τῆς Μοῖρας εἰς τὴν Σμύρνην, εἰς τὸν ὁποῖον παρευρέ-θησαν καὶ αἱ φίλαι μου Σαμακὴ Σημιαῖα καὶ Αὔρα τοῦ Ἀρίονος, πολὺ ἐνδιαφέροντα.

Ἡ Ἀνθὼν τῆς Ἐρήμης μ' ἐρωτᾷ σήμερον ἂν εἶνε δυνατόν νὰ γίνῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου ἕ-νας χορὸς εἰς τὸν ὁποῖον νὰ ἔλθουν συνδρομηταὶ καὶ συνδρομητρίαι με τιμημα εἰσόδου, καὶ με τὰ χρήματα πού θὰ εἰσπραχθῶν, νὰ ἐγγράψωμεν πτωχὰ παιδιά. Ὁραὶ ἡ ἰδέα, φίλη μου, ἀλλ' ἀπραγματοποίητος. Ἀλήθεια τὸ σπῆτι μου εἶνε μεγάλο καὶ εἰς κεντρικὴν θέσιν, ἀλλὰ διὰ τέ-τοιον χορὸν εἶνε ὀλωδιδίον ἀκατάλληλον. Καὶ ὅλα τὰ δωμάτια νὰ διαθέσω, πάλιν οἱ χορευταὶ θὰ ἦσαν στοιβαγμένοι σὰν σαρόελες. Ἀλήθεια, ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον Μπάρμπα-Γιάννης;...

ἀπὸ Trèfle incarnat; Ἡ μήπως εἶνε ἀπὸ ἄλλο γράμμα, πού ἔτυχε νὰ το βάλω κοντά του, τῆς Ἐσμεράλδας, παραδείγματος χάριν, ἡ ὁ-ποία μοῦ γράφει σήμερον τόσον ὠραία;

Ἐπαναλαμβάνω, δι: οἱ καθυστερούμενες τετρά-δια Μ. Μυστικῶν εἶνε περιττὸν νὰ μου ζητοῦν σημειώσιν πρὸς τοῖς τα ὀρεῖλουν, διὰ νὰ τα στείλουν. Εἶνε πολλοί, καὶ θὰ ἦτο ἀδύνατον νὰ τους εὐχαριστήσω. Δι' αὐτὸ εἶπα, δι: ἀρκεῖ νὰ γράφουν ἐπὶ τοῦ τετραδίου διὰ μολυβδίδος τὴν λέξιν «καθυστερούμενον» καὶ ἐγὼ τα διευθύνω πρὸς τοὺς ἔχοντας λαμβάνειν, ὀδηγουμένη ἐκ τοῦ εὐρετηρίου μου.

Τὶ παράνομα μανθάνω δι: ἔχει ἡ παλαιὰ μου φίλη Τοῦδω Ἀρτεμιο Λυπούμαι πολὺ πολὺ νὰ ἔχῃ παραπονα μία τόσον καλὴ μου φίλη, — καὶ μάλιστα παρίονα ἄδικα!...

Ὅριστε τυχὴν μιά φορὰ τὸ Κύκνειον Ἄσμα! Δύο ἔτη ε

τὴν Ἑσμεράλδα, ὅτι, ἂν αὐτὴ κατοικῇ εἰς Παρισίους αὐτὸ κατοικεῖ εἰς . . . Κυπαρισσίους, ὅπερ ὑπερέχει· χαίρει δὲ πολὺ διὰ τὴν γνωσιν· ἂν τοῦ Λευκοῦ Κρίνου καὶ ἴσως συναντηθῶν· — ὁ Πατελλῆς Τραπεζοῦντος χαίρετ' αὐτὴν Ἑσμεράλδα, Πρασίνην Ἐξοχὴν, Λευκὸν Κρίνον καὶ Ἰωάννην Τριφυλιόπουλον, ποὺ εἶνε συμπατρῶτες τοῦ· — ἡ Πολύχρωμος Χρυσάλλιδας ἀσπάζεται τὴν Ἑρμιόνην Τολιοπούλου καὶ ζητεῖ τὸ ψευδώνυμόν της, χαίρετ' αὖ τὸν Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος καὶ τὸν πληροφορεῖ ὅτι τὸν γνωρίζει· — ἡ Ρωμαϊκὴ Σημαία πληροφορεῖ τὴν Γαλλικὴν Ναυαρχίδα ὅτι εἶνε πολὺ γνωστὴ της καὶ τὴν παρακαλεῖ νὰ ἔρχεται συχνότερα εἰς τὴν πατρίδα της· ζητεῖ δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Ζιζανίου τοῦ Γυμνασίου· — ἡ Μενεξεδένια ἀσπάζεται τὴν Σημαίαν τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὴν εὐχαριστεῖ διὰ τὰ συγγραμμάτια· — μερικά παραλείπονται· ἐλλείπει χώρου.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν νάνταλλὰξουν : ἡ Κωπηλάτις Κίθρον μετὰ τὸ Τέμενος τῶν Μουσῶν, ἡ Περσὴ φανερὴ Ἑλληνίδα, Ἰον τοῦ Ἀγροῦ, Γλυκίεργον Σελήνην καὶ Βασίλειον τοῦ Κατέρου (μετὰ τὸν αὐτὸν)· — ἡ Ἀμβρακιδίτις Ἀδρα μετὰ τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν, Βασίλειον τῆς Ἐρήμου, Κεραμιδογέρον, Τραγιάσκον καὶ Ἀργυρῶν Συρίκτραν· — ἡ Ποιμενίς τῆς Δίφης μετὰ τὴν Μελαγχροῖν τῆς Ἀνδρόν, Ἰεῶν, Ἀντιόχου, καὶ Βιγλάν· — ἡ Μαρίδα τοῦ Εὐρύππου μετὰ τὴν Ἀργυρῶν Συρίκτραν, Δοκίμου, Ὀλοφάνθη Νεράιδος καὶ Κόρη τῶν Ἀλπεων (μετὰ τὸν αὐτὸν)· — ἡ Εὐθυμὸς Κόρη μετὰ τὴν Συριανὴν Σαρβούλαν, Κηπλάτιδα Κίθρον, Ἀργυρῶν Συρίκτραν καὶ Μελαγχροῖν Σεληνολάτιδα· — ἡ Ἑλληνικὴ Ναυαρχὶς μετὰ τὴν Ζουλέϊκαν, Χιακὴν Μαργαρίταν, Κεντρί, Ὀνειροπόλον Ψυχὴν καὶ Κατσαρομάλλων· — ὁ Περσὴ φανερὸς Λέων μετὰ τὴν Κυματίζουσαν Θάλασσαν καὶ Τρεμοσύνον Ἀστέρι· — τὸ Ἀστὴρ τοῦ Αἰγαίου μετὰ τὴν Περσὴ φανερὴ Ἑλληνίδα καὶ Ἀγριοπούλουδον Ἀνδρόν· — ἡ Εὐτυχὴς μετὰ τὴν Περσὴ φανερὴ Ἀνδρόν, ὁ Παμπόνηρος Κατεργάρας μετὰ τὸν Ὑψιπέτην Ἀετὸν, Παρωμένον Κανθασσον καὶ Δροσεῖαν Ἑσπερίαν· — τὸ Λευκὸν Κρίνον μετὰ τὴν Περσὴ φανερὴ Λέοντα, ἡ Περσὴ φανερὴ Ἰσπεία, ἡ Περσὴ φανερὴ Ἑλληνίδα, Κόκκινην Ἐξοχὴν καὶ Ἰσμερινὸν τοῦ Κόσμου· — τὸ Κρητικὸν Κάστανον μετὰ τὴν Ταυρέτην, Ἀνδρόν τῆς Ἀνοίξεως, Γλυκίαν Καρδίαν, Κόκκινην Ἀσπίδα καὶ Ἀκτίνα τῆς Ἐλευθερίας (ἂν θέλουν, μετὰ τὸν αὐτὸν)· — ἡ Κυκλαδὶς μετὰ τὴν Μόρσιν (τὴν ὁποῖαν ἴσως γνωρίζει)· — ἡ Περσὴ φανερὴ Ταξιδιώτις μετὰ τὸ Ἰον τοῦ Ἀγροῦ· — ἡ Νεαρά Ὑπαρχὶς μετὰ τὸν Σκληρὸν Βράχον, Λευκὸν Ὑπαρχον καὶ Τυδέα· — ἡ Κωπηλάτις Κίθρον μετὰ τὸν Χρυσὸν Ψαράκι, Θερινὴν Βροχὴν, Ἀγρὸ Περιστεράκι, Ναύτην τῆς Ναυαρχίδος καὶ Τσιγγαρέλαν· — ἡ Ποιμενίς τῆς Δίφης μετὰ τὴν Ἀμαρυνίδα, Ἀγρελὸν Ἀνδρεῖον καὶ Ἰλὸν τῆς Θαλάσσης· — ἡ Ἀμβρακιδίτις Ἀδρα μετὰ τὸν Ψευδοδικηγόρον, Δελαμύλ, Κεντρί, Ἀρθος, τῆς Ὑπομονῆς καὶ Κρητικὸν Κάστανον· — ἡ Ἑλλὰς Κόσμου μετὰ τὴν Βασίλειον τῆς Ἐρήμου, Νοσταλγὸν Ἑλληνα, Ἀνδοῦσαν Νεότητα καὶ Ἀγρελὸν τῆς Ἀγάπης· — ἡ Χιακὴ Μαργαρίτα μετὰ τὸν Διοσκουρίον, Ἀσπροποταμίτην, Τρεμοσύνον Ἀστέρι, Τρυγόνα καὶ Κατσαρομάλλων

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φίλακι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους της : Λευκὸν Ὑπαρχον (τὴν λυπηρὸν λοιπὸν συνέβη μεταξὺ σοῦ καὶ τοῦ φίλου μας εἰς τὴν ἐκδρομὴν) Ὑψιπέτην Ἀετὸν (ἔλαβας καὶ εὐχαριστῶ) Φιγὴν Κ. Ταιντάρ (ἔστειλα) Νεράϊδα τῶν Σπετσῶν, Τηλέμαχον (δὲν ἐνθυμούμαι τοιοῦτον Ἀναγραμματι-

σμόν· ἀλλ' ἂν οὐ αἱ στίχοι εἶνε ἰδιοὶ σοῦ, θὰ θεωρηθῇ πρωτότυπος· περὶ τοῦ ἐπιστολίου τῆς φοιτητικῆς διαδήλωσης ἔγραψα εἰς πρηγνόμενον φύλλον·) Ναυτοπούλα τῆς Κρανῆς (εὐχαριστῶ διὰ τὴν τὸν σὺν συμβαθεῖς ἐκπράξεις, μετὰ τὰς ὁποίας συώδεις τὴν ἀνανέωσιν τῆς συνδρομῆς σου·) Κόκκινη Καπελάτις (ἐγὼ ὅμως δὲν ἀπελπίζομαι διὰ τὴν ἐξάδελφόν σου· νομίζω ὅτι μετὰ τὸν καιρὸν θὰ συνειθίσῃ νὰ ὁμιλῇ καὶ ἑλληνικά, προπάντων ὅταν συναισθανθῇ ὅτι εἶνε ἑλλην·) Ἑδοσμον Ἀρθος (χαίρω ποὺ θὰ μου γράψῃς τακτικά·) Κορινθιακὸν Κύμα (σοῦ ἔστειλα ἐκ νέου τὸ φύλλον· εἰς τὴν Κλήρωσιν θὰ λάβουν μέρος μόνοι οἱ πληρώτου μετὰ τῆς 5 Ἰανουαρίου·) Λόρδον Βέρων (ὅχι· μόνον μετὰ ψευδώνυμον δημοσιεύω προτάσεις· Μ. Μυστικῶν·) Ἡμέραν τῆς Ἐλευθερίας (πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ το δημοσιεύσω· ἀλλὰ μετὰ μερικὴς μεταβολῆς, τὰς ὁποίας κρίνω ἀναγκαίας·) Παρισίαν (ὅσα μοῦ γράφεις μαρτυροῦν θερμὴν ἀγάπην, καὶ δὲν ἔχω παρὰ νὰ σ' εὐχαριστήσω·) Σκόνην τῶν Ἀθηνῶν ([Ε] διὰ τὴν πατριωτικὴν καὶ τρυφερὴν ἐπιστολήν·) Ἀμαρυνίδα (τὸ Ἄρθος τοῦ Μαίλου ἔλαβε τὸ τετραδίου σου, ὥστε ἡ ἐρώτησις περιττή· θὰ εἴπω εἰς τοὺς Ἑλλήνιδας ὅτι ζητεῖς τὰ ὀνόματα τῶν, οἵτινες ἔχεις ἀδελφὸν καὶ ἐξάδελφον Ἑλλήνιδας·) Ἀκτίνα τῆς Ἐλευθερίας (ἡ ὁποία τρέμει τὸ κοῦ σὺν γάτα, ἀλλὰ ἐξυπνὰ πίνουσι πολὺ ἑωρὶς, εἰς τὰς πέντε· νὰ ἑνα κορίτσι ποὺ θὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια·) Δροσεῖαν τῆς Ὀσσης (ὥραϊόν θὰ ἦτο νὰ ἔλθω νὰ ἰδῶ τέτοιον θέαμα ἄξιον τῆς γραφίδος τοῦ Βέρων· ἀλλὰ δὲν εἰσέρχεται δὲν κάμνω ταξείδι· τὸ Παιδικὸν ἐκεῖνο Πνεῦμα τὸ ἐδημοσιεύσα ἀγνοοῦσα ὅτι εἶνε κλοπιμαῖον·) Μικρὸν Χωριατοπούλαν (ναί, εἶχες γὰρ μοῦ γράψῃς πολὺν καιρὸν, ἀλλὰ μετὰ νοποῖητες πολὺ ἐγέλασα μετὰ τὰς κόκκινες μύτες·) Μέγαν Ἀλέξανδρον (αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) Χωριατοπούλαν (πολὺ ἐχάρηκα ποὺ μοῦ ἔγραψες ὕστερ' ἀπὸ τόσο καιρὸν ἀλλὰ πολὺ ἐλυπηθῆκα διὰ τὴν ἀσθένειάν της φίλης μου Λίνας Λοβέρδου εὐχομαι εἰς τὸν Θεὸν νὰ γίνῃ καλὰ·) Κρητικὸν Κάστανον (φιλητέ μου καὶ τῇ Φαληρικῇ Ἀἵαν·) Φιλοπάτριδα Ἰάδα (ἔστειλα τὰ φύλλά σου ἐκείνην ἡ ἐπιστολή σου ἀνταξία τοῦ ψευδωνύμου σου Ε·) — Ἀγρελὸν Ἀνδρεῖον ([Ε] δι' ὅσα κατέβηκαν εἰς τὴν ἄκρην· τῆς πέννας·) Συνεργῶν Ἡμέραν (ἔστειλα καὶ σ' εὐχαριστῶ πῶς δὲν σ' ἐνθυμούμαι! . . .) Γεωργίον Σ. Πολυλῶν (ν' ἐγὼ ἐλπίζω ὅτι θὰ εἴσαι ἐκ τῶν προθυμωτέρων φίλων μου·) Φουγάρο τῆς Εὐγενίας, Σκληρὸν Βράχον (εὐχαριστῶ δι' ὅσα καλὰ γράφεις·) Πολύχρωμος Χρυσάλλιδας (τὸ καλὸ γατάκι ποὺ μ' ἐστέρησε μίαν ἐπιστολήν! . . . ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ το ξενακῶμ·) Ζιζανίον τοῦ Γυμνασίου (ἔστειλα·) ἡ περὶ ἧς μ' ἔρωτᾷς δὲν εἶνε συνδρομήτρια οὔτε ὁ ἄλλος·) Παιδικὴν Χαρὰν (φιλητέ μου καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Ἑδοσμον· αἱ ἀσκήσεις εἶνε διὰ τὸν Διαγωνισμόν· ὀλίγας στέλλεις·) Δ. Π. Ρ. (αἱ λύσεις δεκταί· ἔστειλα·) Η. Κ. Παπαδόπουλον (ὡς ὀρθοὶ λύσεις θεωροῦνται· μόνον αἱ δημοσιεύμεναι εἰς τὸ φύλλον, ἐκτὸς ὀλίγων περιπτώσεων, ὅταν ὑπάρχουν καὶ δύο λύσεις· αὐαὶ ὅμως ποὺ μοῦ ἀναφέρει εἶνε λαθασμέναι·) ἡ Ἀσκήσις ποὺ μοῦ στέλλεις, εἶνε Τονόγραφον·) Ναυτοπούλου τοῦ Νεῖλου (ἔλαβας εὐχαριστῶ) Ἰπποδὸν τῆς Ὀμιχλῆς κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβας μετὰ τὴν 24 Νομβρίου θάπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ ΕΠΙ ΠΛΗΡΩΜΗ

Παραδίδονται μαθήματα Γερμανικῆς εἰς ἀρχαρίου καὶ μὴ. Τιμαὶ συγκαταβατικά. Πληροφορίες ὁδὸς Αἰδιδίου ἀριθ. 3. (Συνουκία Πλάκας).

(Α—Β1)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 12 Ἰανουαρίου.

Ὁ χάρις τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δὲν νὰ γράψω τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῇ Τραπέζῃ μας εἰς φανίλλους, ὅν ἕκαστος περιεχίει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1

522. ΛΕΞΙΓΡΑΦΟΣ.

Μόριον, ἀντωνυμία καὶ τῆς Σπάρτης βασιλεῖας, Κάνουν ἄλλον βασιλεῖα τῆς Περσίας τῆς παλῆας.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Σμυρναϊκά.

523. ΣΤΟΙΧΕΙΟΓΡΑΦΟΣ.

Εἶμαι ἄγριον τι ζῶον.

Ἐὰν κεφαλὴν προσέσῃς,

Ὅρο· ἐκ τῶν περιφρήμων

Παρεινὸς θ' ἀποτελέσῃς.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἰπποῦ τοῦ Ἀσπίδος.

524. Αἶνιγμα.

Εἶμαι μία, μένω μία

Τὸν λαὸν μου καὶ ἂν βγάλῃς.

Ἄν δέ, φίλε, θέλῃς πάλι,

Νά μου βγάλῃς τὸ κεφάλι,

Ὅτι πρέπει νὰ μυρίσῃς.

Σὺ ποῶς μὴν ἀμπεδάλλῃς.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Λαίνου τῆς Πύλου.

525. Τρίγωνον.

Διὰ τῶν γραμμάτων ΑΞΙΔΑΜΝΟΣΣΩ σχηματίζονται τρίγωνον, τοῦ ὁποίου ἐκάστη πλευρὰ νὰ ἀποτελῇται ἀπὸ πέντε γράμματα.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἡρώος Θεωρίας.

526. Κεκρυμμένη Φράσις.

Ἐν ἀραιεσθῶν τρία γράμματα ἐκ ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, καὶ τὰ ὑπόλοιπα συνδεθῶσι καταλλήλως, ἀλλ' ἄνευ μεταθέσεως τινός, σχηματίζεται γνωμικὸν :

Κήπος, ἔργον, ἰατρός, ἐποχή, ὄνομα σκί-
αζω, ἕτερος, ἀγόρα, ζεστός, ἴσως.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Σοφοῦ Παιανίου.

527. Μωσαϊκόν

Μόζαρτ, μαζὶ Χρυσόφωρος καὶ Ἀσπροποταμίτης, Λοξίας, Βιγλά, Μέλισσα, Τυδεὺς καὶ Κυκλαδῆτης, Ἀπόνα γράμμα των δὲ οὐν εἰς ὅλους εὐχαριστῶς Κ' ἤρω· ἀρχαῖος γίνετα· εὐδὸς· ἄνευ μεταθέσεως τινός, σχηματίζεται ὀνόματα ποταμῶν.

1. — Τιμαὶ ἀνδρὶ αἱ αὐτοὶ ἀρεταί.
2. — Ἡ γυμναστικὴ καθιστᾷ τοὺς ἀνθρώπους εὐ-
[ρώστους].
3. — Μὴ πατήσῃς τὴν οὐρά λυσσασμένου σκύ-
[λου].

Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Πικραμένης Καρδοῦλας.

531. Μαγικὸν Γράμμα μετ'

ἀκροστιχίδος.

Τῇ ἀταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων, πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίζονται ἄλλες τῶν λέξεων, τῶν ὁποίων τὰς ἀρχαῖας γίνετα· εὐδὸς· ἄνευ μεταθέσεως τινός, σχηματίζεται ὀνόματα ποταμῶν.

Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Ἀσπιδίου Ρόδου.

532. Φωνηεντόλιπον.

★ ψε-κ ★ κλε-ε-ν πρ-χρ-ν-χρ-τ.
Ἐστὶν ἀπὸ τοῦ Αἰγίου.

533. Γρίφος.

Ἰὰς ἀρχ' ἴσις

καὶ ὅς τρά τῇδε

Ἐστὶν ἀπὸ τῆς Καρδίας ἀπὸ Πύλου.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 40.

424. Ἐπιμενίδης (ἐπὶ, μέν, ἦ, δὲς). — 425. Στόμα, στέμμα. — 426. Πέρα, κέρα, δέρας, τέρας. — 427. Τειρεσίας. — 428. ΜΕΛΙ 429.

ΕΛΟΣ ΕΥ
ΛΟΥ ΙΑ
ΙΣΩΣ ΝΑ

450. Εἶμαι δεκαπέντε ἐτῶν καὶ ἐνὸς μηνός, ὁ δὲ συμμαθητὴς μου δεκαεὶ ἐτῶν. — 451. Μ' ὁποιοῦ δίσκαλο καθήσῃς τέτοια γράμματα θὰ μάθῃς. — 455. Μὴ ἐπιβόημι ἀδύνατα.